

KOMMUNISTISK POLITIK

Ecuadors folkelige organisationer stod bag en sejrrig march for folkenes rettigheder fra den 8. - 22. marts

MARCH FOR LIV, VAND OG VÆRDIGHED

Nr. 7

16. årg.

2012

30. marts

-

13. april

Støttepris 20 kr.

TEMA: Kapitalismens bankerot

Byg et folkeligt alternativ s. 2 • 'Energipolitisk Danmarkshistorie' s. 3 •
Magtkamp om dansk energi s. 4 • Finanspagt og grundlovsbrud s. 6 •
20 år efter mordet på Henrik s. 7 • Dansk vækstindustri: Våben s. 8 •
OK2012: Aktiv nej-kampagne s. 10 • Villy og Johanne s. 11 •
Occupy Wall Street igen s. 12 • Sagaen om Bradley Manning s. 14 •
Kapitalismens bankerot s. 17 • Landsmøde hos KPML, Norge s. 20 •
David Rovics: Stop ACTA! s. 21 • Debat s. 22 •
Nej til skifergas s. 23 • Cuba på vej mod tilgivelse s. 24

Hverken 'rød' blok eller blå blok - Byg et folkeligt alternativ

Den økonomiske og politiske krise sætter sine spor. I en krisetid tvinges de forskellige politiske kræfter i højere grad til at bekende kulør: Deres virkelige standpunkter kan ses af deres faktiske handlinger og kan ikke så nemt tilsløres af demagogi eller symbolske små indrømmelser til folkelige krav om forbedringer og fremskridt.

Det lykkedes Anders Fogh og VKO i et lille årti til en vis grad at skjule den økonomiske og politiske katastrofe, de var ansvarlige for, bag et kunstigt boom, der ikke mindst var finansieret af lån og friværdier. Det har kun taget Helle Thorning-Schmidt og SRSF-regeringen et lille halvt år at vise, at deres egentlige projekt ikke er at 'redde velfærd', men tværtimod endeligt at lægge den 'danske' og den 'nordiske' velfærdsmodel i graven. I praksis er man godt i gang, og nu gennemfører socialdemokraterne også en diskussion om, 'hvordan velfærd skal se ud om 20 år' – dvs. hvad der skal skæres væk. Selvom en sådan 'langtidsplanlægning' er en umulighed under kapitalismen, fordi selve det økonomiske system og dets indbyggede modsigelser forhindrer den nødvendige stabilitet for planlagt fremgang.

Den 1. maj - arbejderklassens internationale kampdag – ligger kun en måned væk. Den sætter traditionelt fokus på de vigtigste spørgsmål, som klassen og dens allierede må tage op til løsning og peger på de vigtigste klassekampe for at mobilisere maksimal styrke. For Arbejderpartiet Kommunisterne er der ingen tvivl om, at hovedspørgsmålet er nu at drage konsekvenserne af, at blå og 'rød' blok gennemfører den samme nyliberale og imperialistiske EU-dikterede og EU-tilpassede kurs, der i al fremtid skal binde Danmark til euro'en og underlægger dansk økonomisk politik under unionens overhøjhed. Og konsekvensen kan ikke være andet end at hverken 'rød' eller blå blok duer! At der må opbygges et folkeligt alternativ til deres politik for velfærdsslagtning og for at vælte krisens byrder over på arbejderne, de arbejdsløse og de mest udsatte. At der må opbygges den nødvendige kraft til at bryde med EU og EU-politikken og den imperialistiske krigspolitik, der i Danmark går under navnet 'aktivistisk udenrigspolitik'.

KOMMUNISTISK POLITIK

Det kan ikke længere gå at sætte sin lid til, at 'rød' blok og dens regering vil gennemføre en helt anden politik. Det er direkte naivt og farligt at tro, at et pres fra de parlamentariske venstrekræfter kan sikre en ny politik. Enhedslisten er ikke en garant for det, men risikerer at være alibi for en nyliberal regering, der simpelthen aftaler velfærdsslagtninger med blå flok.

Der må mobiliseres til massekamp uden for folketinget. En sådan stærk folkelig bevægelse vil også som det eneste være i stand til at lægge pres på en siddende regering, uanset farve.

APK opfordrer Enhedslisten og alle venstrekræfter til at samles om opbygningen af et sådant folkeligt alternativ.

De umiddelbare kampopgaver ved den kommende 1. maj vil være at sikre at 'finanspagten' - EU's håndfæstning – sendes til folkeafstemning. Det vil være at sætte en stopper for de planlagte besparelser på fleksjob, førtidspension og kontanthjælp, der skal følge efter slagtning af efterløn, forhøjelse af pensionsalderen og halvering af dagpengene. Og det vil være at trække danske tropper ud af

Afghanistan og sætte en stopper for mere krigspolitik. Op til dagen må der arbejdes aktivt for et Nej til minusoverenskomsterne, og for at bygge op til at vælte den planlagte finanslov for 2013 med nedskæringer for 16 milliarder kr.

Blandt parolerne, som må lyde denne første mej, er:

Stop velfærdsmassakrerne – social genopretning!

*Nej tak til social dumpning og reallønsfald
- Nej til OK2012!*

*Folkeafstemning om finanspagten!
Stop monopolernes eurostat!*

*Nej til imperialismens krige og besættelser!
Ud af Afghanistan nu!*

Fælles kamp mod kapitalen - Lad de rige betale krisen!

Socialisme er fremtiden!

Redaktionen 27. marts 2012

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Vesterfælledvej 1B
1750 København V.
mail: kopol@apk2000.dk

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 400 kr.
År (25 nr.) 700 kr.

Institutioner

1 år 980 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 06.04.12

'Energipolitisk Danmarkshistorie'

Der blev taget de helt store fraser i brug, da klima- og energiminister Martin Lidegaard (R) præsenterede, hvad han kaldte et stykke 'energipolitisk Danmarkshistorie' – dvs. det brede energiforlig, som regeringen har indgået med alle folketingets partier med undtagelse af Liberal Alliance.

Der hersker bred enighed om, at Danmark skal omstilles til at være selvforsynende med grøn energi i 2050. Det er jo så tilpas langt væk, at det er nærmest gratis at være hest for den grønne vogn. Den ny energiaftale gør det dog mere konkret, hvad det hele drejer sig om, hvem der skal betale. Den omfatter nemlig første del af denne meget lange periode – nemlig tiden frem til 2020.

Klima- og energiministeriet har opstillet en lang række punkter i aftalen. Det er en detaljeret affære, men indledes med et overblik over nogle målsætninger og konsekvenser:

- I 2020 kommer 35 procent af energien fra vedvarende kilder. Halvdelen af elforbruget hentes fra vindmøller.
 - I 2020 vil Danmarks CO₂-udledning være 34 procent mindre end niveauet i 1990.
 - I 2020 er bruttoenergiforbruget faldet med 12 procent i forhold til 2006.
 - Aftalen er et vigtigt skridt i Danmarks målsætning om at omstille energiforsyningen (el, varme, industri og transport) til vedvarende energi i 2050.
 - En gennemsnitlig husholdning skal i 2020 betale 1300 kroner mere om året for energien end i dag.
 - Samtidig bliver borgerne i mindre grad udsat for de ventede prisstigninger på olie, kul og gas.
 - Virksomheder skal betale 200 kroner mere pr. ansat. Den samlede regning for aftalen bliver 3,5 milliarder kroner i 2020.
- Osv.

At der rent faktisk tages konkrete skridt i retning af omstilling til vedvarende energi er selvfølgelig en positiv bestræbelse. Ifølge forliget skal udled-

ningen af CO₂ i de næste otte år reduceres med en tredjedel som et led i på sigt at gøre Danmark fri de fossile og begrænsede energikilder som kul, olie og naturgas. Vigtige dele af omstillingen er satsning på vindmøller i stor stil, på biogas, energibesparelser af forskellig art og støtte til udviklingen af vedvarende energi.

Og energiforliget skal i løbet af de kommende måneder videreføres med en ny klimalov, som ifølge 'skal supplerer energiaftalen med CO₂-reduktioner inden for landbrugs- og transportområdet, som samlet set sikre 40

% CO₂ reduktion i 2020'.

Om det er grøn ønsketænkning, eller Enhedslisten også på dette område vil blive parlamentarisk udmanøvreret af regerings forlig med VKO står tilbage at se. Givet er det, at Enhedslisten, der betegner energiforliget som 'en sejr med enkelte torne', anser den for stor nok til at ville fortsætte i rollen som støtteparti for en regering, der med finanspagten binder Danmark permanent til EU's nyliberale nedskæringspolitik og imperialistiske supermagtsdrømme i alliance med USA.

Blandt 'tornene' er, at det er de fattige, der betaler for gildet. Danmark har i forvejen Europas højeste elpriser. Det lovede prisfald, da elpriserne efter EU's forskrift blev lagt ud i fri konkurrence, udeblev. I stedet har priserne i Danmark taget rekordstore hop opad, som i Sverige og andre EU-belagte lande. Energimonopolerne har snuppet gevaldige fortjenester, og belønnet

deres direktører og bestyrelser rigtig godt for det. Og staten har i kraft af de rekordhøje elafgifter også hentet store ekstraintægter. Som alle andre prisstigninger og generelle afgiftsstigninger rammer disse socialt skævt – det er dem, som har dårligst råd, som kommer til at betale relativt mest.

Energiforliget kaster yderligere en gradvis stigning indtil 2020 på 1300 kroner om året (i faste priser) over på 'en gennemsnitlig husholdning'.

Dermed er forliget en del af den almindelige politik hos både VKO og SRSF for at gøre de rige rigere og de fattige fattigere – på trods af alle besværgelser, erklæringer og løfter om det modsatte. Og Enhedslisten er altså også mere 'grøn' end 'rød'. Nu snakkes der om, at afgifterne skal reduceres socialt. Det må ses for at blive troet.

Danmark er med megen vind og meget vand og masser af jord under fødderne, og samtidig stærkt begrænsede fossile ressourcer og med den stærke folkelige modstand mod atomkraft et land, det er oplagt for at satse på vedvarende energi.

Men det skal også bemærkes at vedvarende eller fornyelsesmulig energi heller ikke er uproblematisk. Biogas, som der af hensyn til landbrugets indtjeningsmuligheder satses stort på, kan forkert håndteret være lige så forurenende som kul.

Men der findes også stærke kapitalkræfter i landet, som hellere satser på sort guld og fossiler end vind, jordvarme og sol. Som hellere end gerne ser vindeventyret bremses. Mærsk har fået overdraget den danske Nordsøolie til spotpris gennem hele historien, og vil gøre meget for at bevare kontrollen med dansk energipolitik. Det er næppe et tilfælde, at striden i DONG om virksomhedens fremtidige strategi – og dermed om fremtidens danske energipolitik – brød ud i lys lue netop som energiforliget blev vedtaget.

Det helt store problem er, at om strategien er sort eller grøn, så er det almindelige folk, som kommer til at betale.

Magtkamp om dansk energi

Af Franz Krejbjerg

En privatisering af de danske kraftværker og energiinfrastruktur er dagsordenen bagved fyringen af direktøren for DONG, der finder sted samtidig med at der er afsluttet et 'bredt' energiforlig mellem 'rød' og blå blok

Netop som SRSF regeringen stod i de afsluttende energiforhandlinger om nye vindmølleparker, brød en magtkamp ud i statens eget energiselskab. I kulissen spøger Venstres fundraiser Fritz Schur, der for alt i verden vil genvælges som bestyrelsesformand i DONG Energy med en dagsorden om at privatisere virksomheden.

Den EU-dikterede liberalisering af elmarkedet nåede for alvor til Danmark i 2006, hvor staten gennem DONG opkøbte en stribe mindre danske energiselskaber, der tidligere var forbrugere-rejede.

Det var påstanden, at kun giganter ville overleve i den nye politiske virkelighed med konkurrence på elpriserne, fordi priserne ville falde. Det modsatte er faktisk sket. El til almindelige forbrugere er blevet væsentlig dyrere i samme takt som el-markedet er blevet liberaliseret og de mindre lokale energiselskaber er blevet opløst.

Den økonomiske krise udsatte i første omgang, at staten solgte sine aktier i DONG Energy, men planen er aldrig blevet trukket tilbage.

Heller ikke i SRSF regeringen kan

DONG Energys havvindmøllepark Horns Rev

man finde tilhængere af statsejede virksomheder. Heller ikke hvis de henter store indtægter hjem til statskassen. Det er nemlig et liberalistisk princip, at statslige selskaber – der giver overskud – skal sælges eller splittes op ved første og bedste lejlighed, når den værste krise er ovre.

Stol begyndte at brænde

Fleere ting tyder på, at DONGs bestyrelsesformand Fritz Schur har følt, at stolen begyndte at brænde under ham, da Venstre ikke generobrede regeringsmagten ved folketingsvalget. For selv om politikken (stort set) er den samme, kan det næppe have været et plus set med den nye regerings øjne, at Fritz Schur er storsponsor og inkarneret medlem af Venstre og bedsteven med Anders Fogh.

En anden og mere realpolitisk komplikation var, at DONG Energy begyndte at give pensionselskaber mulighed for at investere direkte i havvindmølleparker, helt uden om kapitalfonde, banker og aktiespekulation. Det forlyder at den nu fyrede direktør Anders Eldrup havde store planer i den retning, og planlagde helt at udskille havvindmølleledelsen som en selvstændig virksomhed med hans særdeles godt betalte – og nu ligeledes fyrede - højre hånd Jakob Baruel Poulsen som boss.

Det kunne være en rigtig god forretning for alle involverede, men for dem, der lurede på hvornår aktierne kom til salg, så man kunne få fingre i Danmarks energiproduktion, kunne det være uheldigt, hvis virksomheden udviklede sig i den retning, Eldrup og hans højrehånd forestillede sig. Hvis en virksomhed bliver for meget værd er det vanskeligt at rejse penge nok til at opnå fuld kontrol.

Her skal man måske nok tænke sig, at den eneste logiske danske køber er Mærsk, en af DONGs største samarbejdspartnere i Nordsøen.

Whistleblowere og energiforlig

Da regeringen satte sig til bords med Venstre og de øvrige folketingspartier om et energiforlig, der rækker næsten 20 år frem, blev det klart, at forliget ville indebære, at der skal opføres flere kæmpe havvindmølleparker, og den mest oplagte vinder af de udbud ville blive DONG, hvis ingenting ændrede sig.

Derfor virker det også usædvanlig belejligt, at Fritz Schur samtidig fik et tip fra en hemmelig kilde, omtalt som en *intern whistleblower*, om frås i direktionen, og statsrevisorerne meldte deres ankomst ved DONGs hovedkontor.

Det blev hurtigt klart, at informatio-

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag**

**Følg også med i
KPnetTV**

www.kpnet.dk

Fritz Schur, bestyrelsesformand for DONG Energy, SAS og PostNord

derne fra den hemmelige kilde omtalte en aftale om en million+ gage til en chef i koncernen, og at det var en aftale, der tilsyneladende var indgået bagom ryggen på bestyrelsen.

Og ganske få dage efter blev Anders Eldrup, direktøren gennem 11 år, og hans chef makker Jakob Baruel Poulsen – begge med en fortid i finansministeriet med daværende Mogens Lykketoft som boss - sparket ud uden at få lejlighed til at se anklagerne eller tage til genmæle over for bestyrelsen.

Der var heller ikke mulighed for genmæle, da Fritz Schur ved et hasteindkaldt pressemøde kunne berette, at han aldrig, aldrig nogensinde havde set sådanne ansættelsesaftaler som dem, der var indgået i DONG. De var den direkte årsag til, at tilliden til direktøren var brudt, og han blev smidt ud.

Sagen var til gengæld klippet af med både stats- og finansministeren. De fastholder overfor pressen, at der er tale om en intern personalesag.

Et lidt mere sandt indblik i magtkampens alvor fik man, da en vredsladen Mogens Lykketoft i egenskab af folketingets formand anbefalede regeringen at fyre Fritz Schur for nærmest landskadelig opførsel.

Det de riges parad

Magtkampen om kontrollen med dansk energiproduktion og infrastruktur, åbnede også en lille flig ind til direktionslønninger og magtforholdene i en statsejet virksomhed, som ikke bare er en af Danmarks største, men også regnes for en af de mest succesrige.

Det såkaldte 'armslængde princip' om forholdet mellem statsejede (eller kontrollerede) virksomheder og de politiske myndigheder betyder ikke, at virksomhederne skal være så tæt på, at man trods alt stadig holder virksomhe-

den i hånden. Det er nærmere noget med, at statens virksomheder skal holdes så langt væk fra politikere og demokratisk indflydelse som overhovedet muligt.

Derfor har det heller ikke været offentligt tilgængeligt, og er heller ikke oplyst for medlemmer af folketinget, hvad lønniveauet har været i DONG.

For dem, der betaler elregningen, er det også kommet som en overraskelse, at hvad der for blot få år siden var en virksomhed drevet efter en nonprofit model, med åbne regnskaber, nu opfører sig fuldstændigt som alle andre kapitalistiske virksomheder. Det bruger også de samme undskyldninger for at dele overskuddet ud til en lillebitte gruppe mænd i direktionen.

Er de det værd?

Kapitalistiske virksomheder er fulde af historier om direktører, der uden at blinke synes de skal have 5-6 gange så meget som statsministeren i årsløn. Det er noget med at deres ansvar jo er så stort... Altså meget større end demokratiets højeste embede, forstås.

Eller at de skal have 10 gange så meget som landets universitetsprofessorer. Det er noget med at de er så dygtige... Altså meget dygtigere end landets højst uddannede mennesker.

Eller at de skal have 20 gange så meget som faglærte håndværkere. Det er noget med, at de er så arbejdsomme, at de kan præsterer 20 menneskers arbejde. For slet ikke at tale om forskellen til Sosu-assistenten eller ufaglærte.

Der argumenteres også med, at lønningen på over 7 millioner kroner årligt er prisen for direktør på det globale mar-

ked osv..

Det er reelt rent og skært væs og fupargumenter. Ingen er de høje direktørlønninger værd. De findes simpelthen, fordi en lille kreds af personer kan give lønningerne til sig selv. Så længe der er fri adgang til pengekassen, vil direktørlønninger bare vokse og vokse – måske indtil kassen er tom og virksomheden belånt. Bankdirektører og chefer for andre kriseramte finansvirksomheder har fået kraftige lønstigninger både i Danmark og udlandet under krisen - gerne lige efter at have modtaget de gavmilde bankpakker.

Tidligere direktør Anders Eldrup

DONG-sagens mest omtalte lønordning blev kaldt en *Stay On*-bonus. Det er som regel de almindelige lønmodtagere, der må gå ned i løn for at få lovning på at beholde jobbet, når direktøren truer med udflytning af arbejdspladser. Det er hvad der argumenteres med, når Harald Børsting og LO-toppen nu går ud og sælger reallønsfaldet ved OK2012-aftalerne.

Men i DONGs tilfælde handler det tilsyneladende om, at en direktør fik lovning på 2 års løn i bonus, hvis han blev og passede sit arbejde.

Det burde give nogle argumenter til stemme de "ansvarlige" overenskomster ned. En enkelt direktør-bonus på 14 millioner vil kunne løfte timelønnen for 1000 ansatte med 7 kr. i timen. Lige det der mangler for at holde reallønnen.

Usagligt bestillingsarbejde

En advokatundersøgelse, bestilt af Fritz Schur og DONGs bestyrelse, konkluderede 28. marts, at det var helt i orden at fyre direktøren, fordi Anders Eldrup har "misligholdt sin direktørforpligtelse" ved at tildele en lille håndfuld medarbejdere særdeles givtige lønaftaler uden bestyrelsens godkendelse.

Advokatrådet har kritiseret undersøgelsen for (groft sagt) at være et

usagligt bestillingsarbejde

Om det lykkes for den magtfulde Fritz Schur at holde sin toppost som formand for bestyrelse i DONG er stadig et åbent spørgsmål.

Hvis det lykkes, vil vejen være banet for en ny virksomhedsstrategi uden så mange vindmøller, og med udsigt til privatisering af 'guldægget'. Mærsk står klar til at overtage kontrollen.

'Rød 'og blå blok samlet

Grundlovsbrud og knægtelse af demokratiet

*Er der noget 'rød' og blå blok står samlet om p.t. er det at forhindre danskerne i at stemme om EU-traktaterne.
De begår ikke mindre end to grundlovsbrud på nogle få år*

ling så i Folketinget.

- Regeringen har - som vi forventede det - travlt med at få hastet ratificeringen på plads. Derfor har vi også travlt med at skabe størst mulige pres på politikerne i regeringen og Folketinget for at de skal lytte til det befolkningsflertal, der ønsker traktaten sendt til folkeafstemning, udtaler Rina Ronja Kari, som er talsperson for Folkebevægelsen mod EU.

- Vi har indtil videre med støtte fra en lang række organisationer og personer samlet over 15.000 underskrifter på kravet om traktat-afstemning. Og vi fortsætter frem til og med den 21. maj.

Den seneste EU-traktat - den såkaldte finanspagt - er hurtigt på vej gennem folkettinget, og den nuværende og forrige regering arbejder tæt sammen om at forhindre en folkeafstemning. Finanspagten er en nyliberal håndfæstning på den økonomiske politik og stærkt beskærer dansk selvstændighed, og dermed et klart grundlovsbrud.

Samtidig er et tidligere grundlovsbrud kommet i fokus igen. Ved Østre Landsret er retssagen om tiltrædelsen af Lissabon-traktaten nu gået i gang.

Euro-traktaten skal blåstemmes af folkettingen den 31. maj

Den 11. april præsenterer regeringen et beslutningsforslag om ratificering af euro-traktaten - EUs såkaldte finanspagt. Den 26. april skal folkettingen først behandle forslaget, hvorpå det så sendes til udvalgsbehandling. Og 31. maj sker den anden og endelige behand-

Lissabon-sag fortsætter i landsretten

Østre Landsret tog den 26. marts hul på retsmøderne i sagen om regeringens ratificering af Lissabon-traktaten, som 33 sagsøgere mener skulle have været til folkeafstemning ifølge den danske grundlov.

- Det bliver desværre ikke den 1. april, at kammeradvokaten skal på

banen, men først den 2. april, udtalte Ole Krarup med et smil efter det første retsmøde, som foregik for fuldt hus uden tomme stole.

Højesteretsadvokat Karen Dyekjær, som fører sagen for de 33 sagsøgere, sagde bl.a. at det var en af regeringens provokationer, at den ikke vil offentliggøre den tyske forbundskansler Angela Merkels brev til EUs regeringsledere om ændringerne af EU-grundloven, der gjorde den til Lissabon-traktaten.

Den samme opfattelse har Helge Rørtoft-Madsen, som er en af de 33 sagsøgere:

- I retssagen om Lissabon-traktaten er det nu dokumenteret, at Fogh Rasmussen-regeringen arbejdede bevidst for at afskære den danske befolkning fra en folkeafstemning om traktaten. Regeringen har nægtet at udlevere visse dokumenter og begrundet det med, at det er tophemmeligheder om forhold til "fremmede magter". Er EU-landene da "fremmede magter"? Alligevel er det lykkedes at dokumentere regeringens bevidste anslag mod demokratiet.

En anden af sagsøgerne, entertaineren Niels Hausgaard, udtalte sig optimistisk til pressen efter dagens retsmøde: - Jeg forventer, vi får medhold. For mig er det et spørgsmål, om vi har en fri domstol, eller vi ikke har.

Og det er jo et godt spørgsmål

KP/Folkebevægelsen mod EU

EUs demokratiske nødbremse - en narresut

Ugebrevet A4 har kortlagt resultatet af 117 forsøg på bruge den såkaldte nødbremse, som Lissabon-traktaten har givet de nationale parlamenter. Ingen af dem gav resultat

Ugebrevet A4, der udgives af LO, har kortlagt resultatet af de 117 forsøg på at protestere mod EU-Kommissionens tiltag - den såkaldte nødbremse, som Lissabon-traktaten giver de nationale parlamenter for at sikre det såkaldte nærhedsprincip. Men ikke en eneste af de

117 forsøg har fået nødbremsen til at virke.

"Vores udtalelser, om at nærhedsprincippet ikke bliver overholdt, har ikke haft nogen effekt. Jeg synes, vi skal være opmærksomme på, at vi ikke bruger en masse tid på at udarbejde udtalelser, når de i virkeligheden er en narresut, der ikke fører til noget," siger formanden for Folketingets Europaudvalg, Eva Kjer Hansen (V) i A4.

"Der er et element af skueproces over det her," siger lektor i EU's forfatnings- og lovgivningsproces ved CBS (Handelshøjskolen i København) Sine Nørholm Justog til A4 og uddyber:

"Det kan give bagslag, når man lan-

cerer det her som borgernes mulighed for at få indflydelse via Folketinget, og det viser sig, at Danmark har indgivet flere protester, der ikke blev til noget som helst. Så sidder man tilbage med en følelse af, det her handler om demokrati på et symbolsk plan snarere end om reel politisk indflydelse."

Folkebevægelsen mod EU

Verden er større end EU

40 år for fuld musik

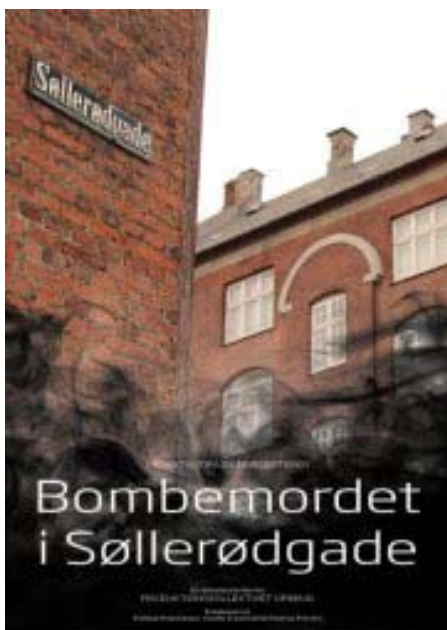
Folkebevægelsen markerer sit 40 års jubilæum med festarrangement den **21. april kl. 14-18 i Amager Bio**, Øresundsvej 6 på Amager.

20 år efter mordet på Henrik Christensen

Af Peter Hegner Bonfils

Uddrag af tale ved
mindemanifestationen fra
Blågårds Plads til
Søllerødgade
den 16. marts 2012

Kl. 11:38 for tyve år siden stod tiden pludselig stille, en kammerat blev frarøvet livet af fascisternes terror. Jeg

Dokumentarfilmen "Bombemordet i Søllerødgade"

Den 16. marts 1992 sprængte en bombe i Søllerødgade 33 på Nørrebro. Den 29-årige socialist, antiracist og familiefar Henrik Christensen omkom. Bomben var en brev bombe sendt til Internationale Socialisters kontor, hvor Henrik var aktiv.

Dokumentarfilmen "Bombemordet i Søllerødgade" fortæller historien om bomben, den politiske samtid og politiets efterforskning, der aldrig ledte til en opklaring af mordet. Det er stadig den dag i dag det eneste politiske mord i Danmark siden Anden Verdenskrig.

Den er lavet af Produktionskollektivet Opbrud (Andreas Rasmussen, Charlie Krautwald og Rasmus Preston) og kan ses på nettet her:

vimeo.com/opbrud/bombemordet

selv var blot 11 år gammel dengang, men ikke desto mindre føles tabet af en mand, en far, en ven, en kammerat, foruroligende nærværende i dag.

Da Breivik begik sine terrorhandlinger i Norge, var jeg ikke overrasket, men jeg var dybt chokeret

og rørt. Den fascistiske terror, som jeg frygter, var blevet en realitet. Selv på afstand stikker smerten, sorgen og vreden dybt ind i hjertet. På 20 års afstand kan jeg kun forestille mig en flig af de følelser, der må have skyllet ind over Henriks nærmeste og kammerater, men jeg vil gerne sige, at det gør mig ondt. Intet kan give os Henrik Christensen tilbage, men den politiske reaktion dengang er en værdig mindesten både for Henrik og for venstrefløjen.

For dengang som nu må sorgen og vreden følges af et politisk svar, hvis ikke fascisternes terror skal lykkes.

Det politiske angreb på demokratiet stopper ikke af sig selv. Fascisme og racisme kan ikke ties ihjel. Dukker vi nakken, får vi blot endnu et stryg over den. Altså kræver det en aktiv indsats fra alle demokratiske kræfter for at stoppe racisternes vold og terror.

Denne kamp er ikke noget, der skal tages let på. Historien har vist, hvad det kan udarte sig til, når almindelige mennesker tier og samtykker. Så er det, at dem med drømme om tusindårsriger og et "rent" samfund får frit spil. Også dengang var der folk, der ville gøre det til en konfrontation mellem yderfløje – dette havde fatale følger.

Den racistiske vold og terror kommer ikke ud af det blå – det gjorde den hverken i starten af det 20. århundrede, i slutningen af det 20. århundrede eller i dag. Den hænger sammen med det politiske klima i bredere forstand. Det er næppe noget tilfælde, at fascistens svageste periode i de demokratiske lande var i de første årtier efter 2. verdenskrig, hvor der trods alt fandt store økonomiske og sociale fremskridt sted. Samtidig var nazismens og krigens gru så frisk i erindring, at det ikke var

Demonstration den 16. marts. Foto:projektantifa.dk

muligt for fascisternes at agere.

Men tiden gik. De sociale fremskridt blev afløst af arbejdsløshed og fattigfirsere. Og ud af mørket og den sociale elendighed trådte en gammel kending: fascismen. Og fascismen frarøvede os Henriks liv – men den tog ikke modet eller viljen fra os. De 20 år, der er gået, siden sidst vi var nødt til at stede en kammerat til hvile efter fascistisk terror i Danmark, er på mange måder en mindesten over det store arbejde, der er lagt i kampen mod racisme og fascisme herhjemme. Det tjener på mange måder som et lys, vi kan varme os ved i en tid, hvor mørke skyer truer i horisonten.

Efter Modkrafts linkboks 'Bombedrabet i Søllerødgade'

Århus for Mangfoldighed er et initiativ der vil markere at den højre ekstreme gruppe English Defence League ikke er velkomne. Der indkaldes til demonstration lørdag den 31. marts i Århus.

Dansk vækstindustri: Våbeneksport

Danmark har længe været kendt som våbentransportland. Foretagsomme redere har forsynet alverdens diktatorer med våben. Nu vil Danmark gå Sverige i bedene som våbeneksportør

I Sverige ruller en omfattende skandale, efter Sveriges Radios nyhedsprogram Ekot har afsløret, at den svenske regering i 2007 indgik en hemmelig aftale om at bygge en avanceret våbenfabrik med Mellemøstens mest reaktionære stat ved siden af Israel: Saudiarabien.

Det fundamentalistiske Saudiarabien og dynastiet Saud er ikke bare Vestens trofaste allierede, men har også i den egenskab fået lov til at udvikle sig som en regional militær stormagt. Det er

Nick Hækkerup

ikke bare som støttepunkt for amerikanske krige i Mellemøsten, eller som slagter af den demokratiske opstand i nabolandet Bahrain, at Saudiarabien spiller en rolle. Det planlægger krige og er involveret i regimeskifter i en stribe nabolande, her iblandt Syrien og Iran. Saudiarabien spillede en meget aktiv rolle i forbindelse med invasionen i Libyen.

Al magt i landet tilhører og udgår fra kongehuset, med en enevældig konge, som samtidig er premierminister og statsoverhoved i spidsen for en privilegeret klan på godt 10.000 prinser. Med en olieindtægt på 15 milliarder dollars om dagen, som denne klan råder over, er der rigeligt til udviklingen af et avanceret militær, til våben- og anden støtte til fundamentalistiske islamiske 'oprø-

re' i andre lande – og til bestikkelse og køb af politisk indflydelse overalt. Protester mod regimet er blevet slået ned med hård hånd. For ikke så længe siden blev en kvindelige studerende dræbt og 53 andre studenter såret af sikkerhedsstyrker i universitetsbyen Abha i den sydlige del af landet.

Missilfabrik: Open for business

Aftalen mellem Sverige og Saudiarabien indebar, at det svenske militære forskningsinstitut FOI skulle projektere Saudiarabiens mod at saudierne købte radarsystemet Erieye fra Saab og Ericsson. For at skjule den svenske stats andel i første missilfabrik projektet, som påbegyndtes i 2008, blev der lavet et privat firma med en ledende medarbejder fra FOI i spidsen, som skulle stå for projekteringen. radarsystemet Erieye fra Saab og Ericsson. Aftalen

EU bevæbner Saudi-Arabien

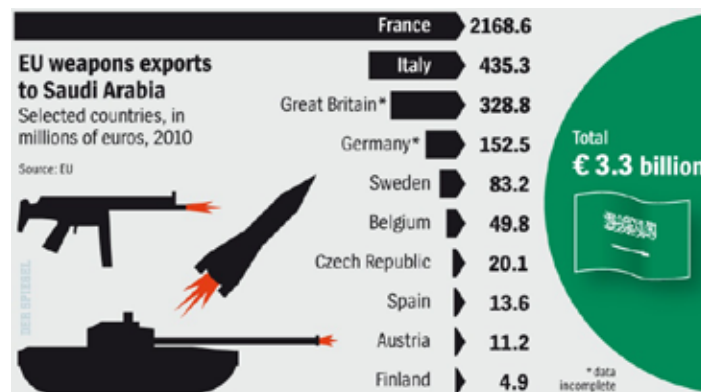
Af Julie Lévesque

EU's våbensalg til Saudi-Arabien ansporer international aggression og terrorisme i Mellemøsten

Ifølge det tyske tidsskrift Der Spiegel er Den Europæiske Union den vigtigste våbeneksportør til Saudi-Arabien. Af alle EU's medlemsstater indtager Frankrig førstepladsen med en eksport i 2010 på 2168,6 millioner euro. Italien er nr. 2 med 435,3 millioner foran UK med 28,8 millioner euro.

Ved at bevæbne det saudiske kongedømme bryder EU's medlemsstater med de gældende EU-regler for regulering af våbeneksport, konstaterer Der Spiegel. Det citerer den pågældende paragraf i lovgivningen om ikke-spredning og nedrustning med titlen *Sikkerhedsrelateret våbeneksportkontrol II – militærudstyr*, som lyder:

"(...) Medlemsstaterne har igen vist deres faste vilje til at forhindre eksporten af militærteknologi og udstyr, som kan anvendes til uønskede formål som

indre repression eller international aggression eller medvirke til regional ustabilitet."

Det er i den henseende værd at bemærke, at en stor del af de våben, der er solgt til Saudi-Arabien af EU-medlemslande, er endt i hænderne på libyiske og syriske 'oprørere', indbefattet terrorister, og bidrager således i høj grad til at anspore international aggression og regional ustabilitet. Ifølge Finian Cunningham (*Global Researchskribent, KP*) spillede "i særdeleshed Saudi-Arabien og Qatar en betydelig

rolle i at styre begivenhederne i Syrien og Libyen, ved at give økonomisk støtte, våben, forklædte soldater og insisterende diplomatisk opbakning til de selvbestaltede 'overgangsråd'".

Der Spiegel bekræfter, at Saudi-Arabien deltog i den voldelige undertrykkelse af den folkelige revolte i Bahrain, et forhold, som stort set er ignoreret af de vestlige mainstream-medier.

Mens EU-medlemsstaterne, ikke mindst Frankrig, har udtrykt 'bekymring for menneskerettighederne i Syrien og Libyen', har de vendt det blinde øje til Saudi-Arabiens foragt for de selv samme menneskerettigheder. EU's medlemsstater er de største våbenleverandører til monarkiet Al Saud, et af verdens mest repressive regimer, som

strider både mod svensk lov og statens erklærede politik og mod EU's regler på området. Fra 2010 har Grontmij, Europas tredjestørste rådgivende ingeniørvirksomhed med tæt på 10.000 medarbejdere, stået for den svenske leverance. Knap 1200 af disse er ansat i Danmark. Danske ingeniører kan således også være med i projektet.

Den 'rød-grønne' dansk regering satser i det hele taget på at øge den våbeneksport, som er blevet mere end tidoblet siden 11.9.2001 og i 2010 androg 2.8 milliarder kr. i eksporttilladelser. Krigsminister Nick Hækkerup har netop præsenteret en ny salgsstrategi 'Open for business', som vil aktivere de danske ambassader i udlandet i arbejdet med at skaffe købere til danske våbenproducenter, hvoraf Terma ligger suverænt i spidsen.

Danmark skal ikke længere bare bringe våben til enevoldskonger, diktatorer og imperialistiske supermagter med handelsskibe, men producere til deres behov.

tjener USA's og NATOs strategiske interesser i Mellemøsten. Derudover har Saudi-Arabien også kanaliseret våben og økonomisk støtte til Al Qaeda-tilknyttede enheder i Mellemøsten, Asien og Nordafrika.

Det tyske magasin konstaterer, at den globale våbenhandel boomer og er "forøget med 24 pct. i de sidste fem år – til trods for forsøg på at begrænse den". (EU-lande sælger de fleste våben til Saudi-Arabien, *Der Spiegel*, 19. marts 2012.)

Det er en bitter ironi, at verdens største våbenhandlere (USA, Rusland, UK, Frankrig, Kina) er de lande, der ifølge FN's charter er udpeget til at 'bevare freden', nemlig som permanente medlemmer af FN's sikkerhedsråd. (1)

I 2010 nåede 'krigsindustrien' en omsætning på 1,6 billioner dollars ifølge det svenske SIPRI – Stockholm International Peace Research Institute.

Note:

(1) Se Richard F. Grimmett: CRS Report for Congress; Conventional Arms Transfers to Developing Nations, 2003-2010, 22. september 2011.

Oversat efter Global Research

Joseph Kony: USA's påskud for at invadere Afrika

Amerikanske marinesoldater udsendt til fem afrikanske lande

Den skjulte dagsorden i Uganda, Centralafrika og på Afrikas Horn er erobringen af olie og strategiske mineralressourcer. Eftersøgning af Joseph Kony og beskyttelse af ugandiske børn er et kynisk røgslør, et påskud for en 'humanitær intervention' i en region, hvor amerikansk sponsorerede 'borgerkrige' (Sudan, Rwanda, Den demokratiske Republik Congo, Somalia, Etiopien) i løbet af de sidste tyve år har resulteret i mere end otte millioner dødsfald.

"USA søger gennem AFRICOM et fodfæste i den utroligt ressourcerige centralafrikanske blok i endnu en manøvre for at vinde regionalt hegemoni over Kina. Den demokratiske Republik Congo (DRC) er et af verdens største områder uden en effektivt fungerende regering. Den rummer uhyre aflejringer af diamanter, kobolt, kobber, uran, magnesium og tin og producerer mere end en milliard dollars guld hvert år. Det er fuldt ud muligt, at USA øger sin tilstedeværelse i DRC betydeligt under påskud af at fange Joseph Kony."

(Nile Bowie, Merchandising and Branding Support for US Military Intervention in Central Africa, Global research, 14. marts 2012)

Pentagon bekræfter i en nylig beslutning, at man har sendt særlige marine-tropper til at træne ugandiske styrker i kampen ikke bare mod Joseph Konys Lord's Resistance Army, LRA (*Herrers Modstandshær*), men også mod Al Shabab i Somalia. Joseph Kony bliver brugt som påskud for direkte militærintervention i fem afrikanske lande.

"Indtil videre har specialstyrken udsendt mindre hold til fem afrikanske lande, indbefattet nogle, som trues af terrorgruppen al-Qaeda i det islamiske Maghreb, ifølge en pressemeddelelse fra marinekorpset (Stars and Stripes, 15. marts, 2012).

Officielt hedder rammen, det indgår i, 'fredsbevarelse', som skal opnås i kraft af amerikansk støttede 'modterror-operationer'. Det erklærede mål er at omskabe ugandiske soldater til "modterroringeniører", nemlig specialtropper under amerikansk føring, "som derpå vil blive stationeret i Somalia til støtte for infanteribataljoner". (Ibid)

Joseph Kony

Udsendelsen af amerikanske marine-tropper til Afrika fremstilles som 'en del af Den ny marine jord- og luftstyrke-12, baseret fra Sigonella, Sicilien', som vil sende små hold af marinesoldater ud over det afrikanske kontinent. Dette initiativ blev søsat i 2011 som "en del af bestræbelsen på at forberede afrikanske militærstyrker på at gennemføre modterroroperationer" under amerikansk ledelse.

Initiativet betyder også direkte involvering af ugandiske soldater og specialstyrker i borgerkrigen i Somalia:

"Begyndelsen på denne mission var operationer Mogadishu, Somalia, hvor fredsbevarende styrker fra Den Afrikanske Union blev udsat for IED's (improvised explosive devices, vejsidebomber) og andre komplekse forhindringer, som gjorde dem åbne for bagholdsangreb fra al Shabab", sagde major Charles Baker, talsmand for marine-missionen i en nyhedsmeddelelse fra den amerikanske ambassade i Kampala.

"Soldaterne, der trænes, vil bruge deres opnåede færdigheder i det krigshærgede Somalia og i jagten på den flygtende LRC-kommandant Joseph Kony, hvor han så måtte være," sagde oberstløjtnant Richard C. Wakayinja fra Ugandas Folkelige Forsvarsstyrke i en særskilt pressemeddelelse fra marinekorpset (Stars and Stripes, 15. marts 2012).

Global Research News/Michel Chosudovsky

OK-afstemningerne i gang**Nej tak til social dumping og reallønsfald**

Harald Børsting, LO, og Jørn Neergaard Larsen, Dansk Arbejdsgiverforening, var glade for forligsmandens mæglingsforslag – men en noget forsinket aktiv nej-kampagne er på vej

Det var en skammelig forbrødring om at banke reallønnen nedad, der blev udvist af Harald Børsting og DA-direktøren, da forligsmandens mæglings-skitse blev fremlagt.

- Jeg er meget tilfreds med, at det er lykkedes os – trods svære økonomiske vilkår – at nå til en holdbar aftale med arbejdsgiverne. Aftalen øger trygheden hos lønmodtagerne og skaber grundlag for øget beskæftigelse, erklærede Børsting.

Det var ikke større økonomisk tryk-

hed, han talte om, for LO forsvarede ikke som lovet reallønnen, men har accepteret et betydeligt reallønsfald. Der er aftalt lønstigninger på -1,25 til 1,5 pct., men inflationen ligger på over det dobbelte.

Og det er ren fup, når Børsting snakker om 'øget tryghed' for de arbejdende. OK-aftalen sikrer ingen arbejdspladser. Udtalelsen er tværtimod en skjult trussel om at der vil gå arbejdspladser tabt, såfremt der ikke stemmes nej til en råd-den overenskomst.

Aktiv nej-kampagne

Men store fagforeninger i byggeriet fortæller en anden historie: Arbejdsgiverne vil ikke indgå aftaler imod social dumping. Et ja vil derimod sikre fortsat løntrykkeri og tab af danske håndværker-jobs.

I København er fagforeningerne 3F, BJMF, Rør & Blikkenslagernes Fagforening København og Malernes fagforening Storkøbenhavn gået sammen om, en aktiv Nej-kampagne, selvom 3F som forbund siger ja. Det betyder f.eks. at medlemmerne vil modtage en opfordring fra forbundet til at stemme ja og fra deres fagforening om at stemme nej.

Også Stilladsarbejdernes Landsklub, byggefagforeningerne i Aarhus, 3F Frederiksborg i Nordsjælland og byggefolkene i 3F Randers, Aalborg og Horsens opfordrer til at der stemmes nej.

EFS afviser angreb på strejkeretten

Den Europæiske Faglige Sammenslutning afviser kommissionsforslag om regulering af strejkeretten

EU-kommissionen har offentliggjort sine længe ventede forslag til afklaring af forholdet mellem det indre marked og strejkeretten sammen med et nyt direktiv, som skal sikre, at udstationeringsdirektivet bliver overholdt.

"Forslag til forordning om udøvelse af retten til kollektive skridt inden for rammerne af etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelse", lyder den fulde titel på den forordning, som nu skal gøre strejkeretten til et EU-bord. Det på trods af, at EU-traktaten udelukker strejkeretten som et område, Unionen skal tage sig af.

Eller set fra en dansk vinkel, så rager EU nu de nødder til sig, som vi ellers selv skulle knække, som LO og DA formulerede det, dengang Danmark stemte om medlemskab af EF.

Forordningen er et forsøg på at udrede strejkeretten, efter at en stribe domme

ved EU-domstolen har begrænset fagbevægelsens konfliktret. EFS har efter dommene krævet, at EU får en social protokol, som slår fast, at de faglige rettigheder skal stå over det indre markeds friheder, og ikke omvendt, som dommene ellers slår fast.

EFS siger nej tak

Der er ingen social protokol i forslaget fra Kommissionen, i stedet skal de to slags rettigheder afbalanceres og lige-stilles, mener kommissærerne.

Forslaget kommer til kort over for de problemer, EU-domstolen har skabt, mener EFS:

- Retten til kollektive aktioner er fundamental og skal garanteres, fastslår EFS generalsekretær, Bernadette Ségol.

Selvom EFS er tilfreds med, at kommissionen nu kommer med forslag til at forbedre implementeringen af udstationeringsdirektivet, så er det foreslåede direktiv for svagt, især når det gælder muligheden for at holde en entreprenør ansvarlig (det såkaldte kædeansvar). Kommissionens formand, Jose Barroso, har lovet at tage de nødvendige skridt

for at bekæmpe social dumping, men forslagene på bordet er stadig langt fra det mål, konstaterer EFS.

- Lønmodtagerne og borgerne ønsker et socialt Europa, som beskytter deres rettigheder. Kommissionens forslag må sætte en stopper for den sociale dumping i EU. Det må blive et effektivt redskab i beskyttelsen af udstationerede mod diskriminering, siger Bernadette Ségol, der ikke mener, at mindre ændringer, der lægger op til større samarbejde om problemer og mere effektiv kontrol, løser de egentlige problemer, som EU-Domstolens afgørelser skabte.

Forslaget bekymrer også LO

- I LO har vi altid været imod en dansk lovregulering af konfliktretten, og derfor har vi bestemt heller ikke noget ønske om, at EU skal regulere den. Retten til at konflikte er lønmodtagernes væsentligste redskab mod arbejdsgivere – det være sig danske eller udenlandske – som led i at få ordentlige løn- og arbejdsvilkår, understreger LO-formand Harald Børsting

- Vi er enige i, at alle udenlandske

Til byggepladserne: OK 2012 - Stem nej!

Fagforeningerne 3F, BJMF, Rør & Blikkenslagernes Fagforening København. Malernes fagforening Storkøbenhavn opfordrer byggepladserne til at stemme nej med følgende fælles henvendelse:

Dansk Industri dikterede reallønsfald og nedlagde veto overfor værn mod social dumping.

Mæglingsforslaget betyder for bygningsarbejdere: fald i realløn – priserne vil i overenskomstperioden stige mere end lønningerne.

Mæglingsforslaget giver intet værn mod social dumping: fortsat unfair konkurrence i byggeriet fra udenlandske firmaer, der trykker lønnen ned til 30 – 40 kr. i timen!

Danske virksomheder vil fortsat kunne frigøre sig fra dansk overenskomst ved at hyre udenlandske virksomheder uden overenskomst.

Arbejdsgiverne øger koldt og kynisk presset på danske lønninger, ved at benytte underbetalte polske og andre østeuropæiske arbejdere.

Derfor skal vi gøre modstand!

Lad dem ikke få held til at bruge udenlandske arbejdere imod os! Vi opfordrer dig til, at stemme NEJ til mæglingsforslaget.

Under alle omstændigheder opfordrer vi dig til at stemme.

Tag aktivt del i kampen! Brug din stemmeret nu!

tjenesteydere er velkomne i Danmark. Men det skal ske på danske løn- og arbejdsvilkår. Hvis ikke det kan overholdes, så er konfliktretten det bedste middel til at overtale dem, siger han

At strejker og konflikter på arbejdsmarkedet interesserer Bruxelles, fremgår også af, at forordningen lægger op til et varslingsystem. Medlemslandene får pligt til at informere andre lande og kommissionen, hvis der er optræk til konflikter det, som kaldes ”alvorlige sociale uroligheder”.

Forkortet af KP

Brink, Fagbevægelsen mod Unionen

Villy 'Bøv'dahl og Johanne 'Skidt' Nielsen

Mine trommehinder modtager en tidlig morgen svingningerne fra morgensens radioavis: ”Der er nu 50.000 unge arbejdsløse i Danmark. Det er rekord siden starten af 90'erne.” 20 år, og ungdomsarbejdsløsheden er tilbage til scratch. Jeg tænker: ”Vi er selvfølgelig medlem af samme union, hvis nyliberale politik har skaffet Grækenland, Portugal, Spanien og Italien rekordhøje arbejdsløshedsprocenter for unge. Så nu kommer turen til Nordeuropa?”

I Danmark har vi ganske vist fået en ny regering: Rød blok! Der er lovet vækst og arbejdspladser. Helle Th. har på én og samme tid garanteret løntilbageholdenhed og længere arbejdstid. De indgåede overenskomstforlig tegner et særdeles tydeligt billede af reallønstilbagegang. Så langt så godt. Nu følger de lovede trepartsforhandlinger, hvor flere forbundsledere tidligere har udtrykt forhåbninger om nogle goder. Minister Nikolaj 'Vammel' har fastslået, at der nu skal arbejdes længere – uden tillæg!

I samme periode har man diskuteret, hvorvidt kronprinsen arbejder mere end 40 dage om året. Kongehuset selv har opgjort det til 'langt over' 140 – nemlig 143 dage. Der er stadig et stykke vej op til os andre. Man siger, at kongehuset betyder meget for vores eksport. Tænk på, hvor stor den ville blive, hvis de arbejdede det samme antal dage som os – så kunne vi ikke nøjes med 12 minutters merarbejde om dagen.

Jeg tænker: ”Det er mig en gåde, hvordan længere arbejdstid kan udløse flere stillinger til de arbejdsløse. Vi har da altid hævdet, at man i solidaritet med de arbejdsløse skulle afholde sig fra overarbejde, men holde sin ferie.”

Med lidt besindighed må jeg give 'Rød' blok en indrømmelse: De har indfriet alle deres trusler fremsat under valgkampen. Vi er stadig i krig, og der skal åbnes nye fronter. Vi går forrest i EU, når det gælder hjælp til finanskapital og underminering af national selvstændighed. På den

hjemlige front er inflationen tæt på tre procent, og børnefamiliers under-skud oppe på 13.000 kr. om året.

Det står anderledes til med løfterne. Jeg tænker: ”Hvor blev kickstarten af? Betalingsringen – hvad man end mener om den – forsvandt som dug for solen.”

Enhedslistens 'darling' havde følgende skarpe tunge til ringens retur:

”Det er tudetossset, og de har været nogle klaphatte. Der er stadig ingen gode argumenter for at trække betalingsringen tilbage. Der er intet, som har ændret sig efter valget.”

Det er ordret citeret, men få dage efter havde samme Johanne og Enhedslisten indgået et trafikforlig med de øvrige 'Rød' blok-partier og

Dansk Folkeparti. DF og 'Listen' har selvfølgelig en anden mærkesag til fælles: EU-modstanden. Det var desværre – eller måske symptomatisk for Enhedslistens spagfærdige EU-skeptiske linje – Dansk Folkeparti, der med en stærkt agiterende kæmpeplakat tog al æren for

modstanden mod den reaktionære finanspagt. Hvor var venstrefløjen?

På netop en af disse dage sidder jeg bag rattet i bussen med to kørestolsbrugere med hver deres ledsager. Snakken går livligt rundt om betalingsring, finanspagt og kickstart:

- Jeg er ganske vist SF'er, men sidst stemte jeg på Enhedslisten, da jeg ikke kan klare Villy 'Bøv'dahl mere. Han har jo ingen profil.

Den anden ledsager tyggede tydeligvis på den. Hun var vist ikke helt uenig, men der var noget, der nagede hende:

- Hvad synes du så om Enhedslisten nu?

- De siger jo en masse rigtige ting, men der kommer ikke så meget ud af det. Det forbliver ved en masse brok, hvorefter de falder til patten, hver gang der skal lægges afgørende stemmer til regeringens forslag.

Jeg følte mig godt tilpas, men desværre kunne en spontan afstemning i bussen ikke opnå nogen form for indflydelse på den fastlagte politik.

Reno

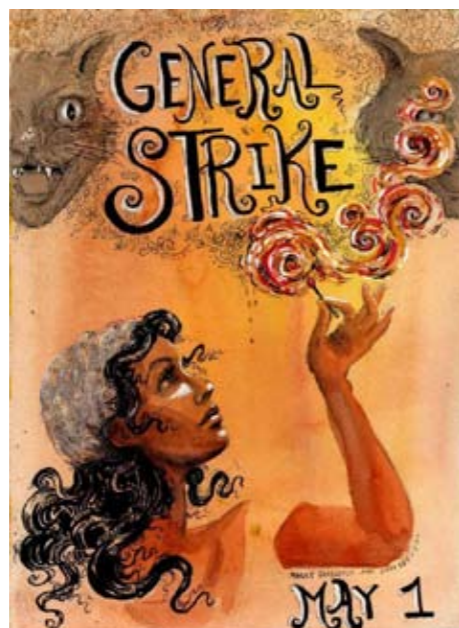

Den amerikanske Occupy Wall Street-bevægelse rører igen på sig efter en vinterpause - og mødes nu med arrestationer, overvågning og forfølgelse. Her anmeldes "Vi er de 99%" - en artikelsamling om bevægelsen, der i september spredte sig fra Wall Street til resten af landet på kort tid. Artiklerne opsamler vigtige erfaringer, som tages med i en ny runde

Bogens første del tegner et billede af bevægelsens fødsel, opblomstring, inspiration og ledende principper. Af en eller anden grund er det vigtigt, at vi får at vide, hvem der først startede bevægelsen, og hvor de mødtes. Der er lige ved af gå Hollywood-dramadokumentar i den, men heldigvis skifter fokus til hvordan.

Det bliver til en interessant fortælling om, hvordan folkeforsamlinger bliver katalysatorer for bevægelsen. Folkeforsamlinger fungerer uden formel ledelse og følger basisdemokratiske principper, hvor enhver har ret til veto. Der bliver lagt stor vægt på den "horisonta-

le" demokratiform, og bevægelsens umiddelbare succes bliver brugt til at kanonisere formen som den rigtige. Den samme opfattelse er gældende, når det drejer sig om bevægelsens ikke-voldskaraktter. Ikke-volds-spørgsmålet er uafklaret i bevægelsen, men bogen er klart fortæller for ikke-vold, flere steder med den begrundelse at det styrker bevægelsen, når medierne viser politiet tæske fredelige demonstranter.

Problemet med den generalisering er, at bevægelsen endnu ikke har skabt nogen egentlige ændringer, og dens udøvende magt er stadig præget af "appel til magthaverne". Der hvor det "horisontale demokrati" har vist sin styrke, er i opgøret med kapitalismens kultur af individualisering og fremmedgørelse. Den samlende kraft, folkefor-

"Vi er de 99%" Erfaringer fra Occupy Wall Street

samlingerne har haft, viser, at der er et stort behov for at mødes med andre og diskutere dagligdagens og samfundets problemer, hvad de skyldes, og hvordan de kan løses.

Hena Ashraf skriver om, hvordan hun deltog i en folkeforsamling, vetoede en beslutning og pludselig stod i en situation, hvor hele forsamlingen lyttede til hende, fordi hun havde noget at sige. Jeg tror, folkeforsamlingernes succes i høj grad skyldes den følelse af "empowerment" og fællesskab, der følger med, når man bliver taget seriøst og lyttet til, alene fordi man har noget på hjerte.

Bogens anden og tredje del forsøger at skitsere samfundets problemer, og hvordan de skal løses. Og er både i omfang og indhold lidt tynde. Et interview med en epidemiolog, der har påvist, at "ulighed har en lang række nedbrydende virkninger på hele samfundet og endda er til skade for dem øverst i syste-

met", er, når man tænker over det, interessant, og ved lejlighed skal jeg have læst hans undersøgelse. Men ellers romantiseres der over det amerikanske velfærdssamfund, som Roosevelt igangsatte i 30'erne, og over hvordan beskatning af multinationale selskaber kan betale det nye. Det er næsten som herhjemme.

Et indlæg fra Thomas Linzey og Jeff Reifman er interessant af to årsager.

De fremhæver betydningen af lokal handling, og kommer med eksempler fra delstater, hvor det bl.a. er lykkedes at fratage virksomheder deres menneskerettigheder.

Og de afviser totalt enhver form for samarbejde med "traditionelle progressive organisationer". Udgangspunktet for den ide er fornuftigt: "[Occupy-bevægelsen må] udbyde og forstærke deres bestræbelser på at kræve strukturelle forandringer". De "traditionelle" er institutionaliseret og arbejder på systemets præmisser, derfor må Occupy fjerne sig fra dem.

Om det er en generel afvisning af organisering, eller det gælder nogle bestemte organisationer, er ikke klart. Men uanset

hvad er det tåbeligt. Et hjemligt eksempel kunne være 3F, en organisation, der ikke er særlig progressiv på toppen, men som har mange aktive lokalafdelinger og progressive medlemmer. At distancere sig fra 3F i stedet for at søge aktionsenhed giver ikke mening og ville føre til splittelse og en tabt kamp.

Bogens vigtigste budskab er, at forandring kommer nedefra, fra os selv - de 99%. I det afsluttende indlæg, et brev stilet til Mohammed Bouazizi, den unge tuneser, der udløste det tunesiske oprør, da han satte ild til sig selv, bliver Obamas svigt fremhævet som et tydeligt eksempel på, at "vores bedste håb er os selv".

Derfor er det overraskende og totalt skudt ved siden af, når oversætteren i sit efterskrift binder Occupy-bevægelsens succes op på det kommende præsidentvalg. Ifølge ham er problemet, at "mange af dens [bevægelsens] kritikpunkter ikke kan efterkommes uden ændret lovgivning", så "i sidste ende kan bevægelsen og civilsamfundet ikke komme uden

Vi er de 99%
Occupy Wall Street-bevægelsen
Redigeret af Sarah van Gelder
Oversat af Joachim Wrang
Tiderne Skifter, 2012
144 sider, 150 kr.

om en alliance med det politiske system". Et dårligere råd kan næppe gives til en bevægelse, der vil gøre op med kapitalens magt.

Men bogen er stadig værd at læse for dens forsøg på at analysere bevægelsens opståen, de taktiske og strategiske overvejelser og det optimistiske syn på vores evne til at skabe en bedre verden. Og i stedet for oversætterens dårlige råd kan man lytte til lidt visdom fra Rudolf Nielsen:

*"Tværs igennem lov til sejr!
Der går ikke andre veje
til vort drømte frie land."*

SiØ

Foto: occupywallst.org

Tidslinje: Occupy Wall Street

- 13. juli 2011: Det alternative canadiske blad Adbusters foreslår at besætte en del af Wall Street i en fredelig demonstration.

- 17. september: Et tusinde mennesker samles og besætter Zuccotti Park.

- 1. oktober: Demonstranter søger at marchere over Brooklyn Bridge, men bliver standset af massivt politiopbud. 700 arresteres.

- 15. november: New Yorks politi rydder Zuccotti Park.

- 17. marts, 2012: mellem 500 og 700 aktivister gennemfører et sit-in i Zuccotti Park og bliver fjernet af politiet.

- 21. marts: 500 aktivister prøver at besætte og slå lejr i Union Square, New York. Politiet hindrer dem i at gennemføre aktionen.

Kilde: Information

Sagaen om Bradley Manning, Julian Assange og Wikileaks

Af William Blum

"Forsvarsadvokaterne siger, at Manning tydeligvis var en problemfyldt ung soldat, som hæren aldrig skulle have sendt til Irak eller givet adgang til klassificeret materiale, mens han var udstationeret der ... De mener, at han var i et følelsesmæssigt oprør, idet han var homoseksuel soldat på et tidspunkt, hvor homoseksuelle var afskåret fra åbent at gøre tjeneste i de amerikanske væbnede styrker".

Associated Press, 3. februar

Det er uheldigt og forstyrrende, at Bradley Mannings advokater har valgt så konsekvent at basere hans forsvar på den præmis, at det var personlige problemer og utilstrækkelighed, som motiverede den unge mand til at overdrage hundredtusinder af klassificerede filer til Wikileaks. De burde ikke fremstille ham sådan, lige så lidt som Bradley bør fremstå i retten som kriminel eller forræder. Han bør hyldes som en nationalhelt. Ja, også når advokaterne forsøger at tale til militærfolk. Man bør snarere forsøge at trænge igennem deres sind og finde frem til den frieste og bedste person, der bor der. Bradley bærer også militæruniform.

Her er Mannings egne ord fra en online-chat: "Hvis du havde fri adgang til klassificerede netværk ... og du så utrolige ting, forfærdelige ting ... ting, der rettelig hører hjemme i det offentlige domæne og ikke på en server gemt i et mørkt rum i Washington DC ... Hvad ville du så gøre? Guderne må vide, hvad der nu sker ... Forhåbentlig verdensomspændende diskussion, debat og reformer ... Jeg ønsker, at folk ser sandheden ... for uden ægte information kan man ikke træffe bevidste beslutninger som offentlighed."

Skal verden bildes ind, at disse ord stammer fra en problemfyldt og irrationel person? Taler Nürnberg-tribunalet og Genevekonventionerne ikke om en højere pligt end blind loyalitet over for ens regering, en pligt til at rapportere om denne regerings krigsforbrydelser?

Løslad Bradley Manning!

Længere nede i denne artikel vil nogle af de ting, der afsløres i udenrigsministeriets kabler og forsvarsministeriets filer og videoer, blive opstillet. For at afsløre en så pinlig og æreløs opførsel risikerer den amerikanske hær Bradley Manning og Wikileaks' Julian Assange at skulle tilbringe resten af deres liv i en moderne fangekælder, meget af tiden underkastet den særlige form for tortur, der er kendt som 'isolationfængsling'. Faktisk har det været antydnet, at mishandlingen af Manning har haft til formål at få ham til at vidne mod og implicere Assange. Amerikanske mediefolk og embedsmænd i dusinvis har opfordret til at henrette eller snigmyrde Julian Assange. Med den nye National Defense Authorization Act (*Loven om militærudgifter, som på Obamas initiativ nu tillader ubegrænset tilbageholdelse og tilmed mord på amerikanske statsborgere, KP*) kan Assange meget vel blive kidnappet og myrdet. Hvilket århundrede lever vi i? Hvilken verden?

Det var efter at have set amerikanske krigsforbrydelser som dem, der vises i videoen "Collateral Murders" og dokumenteres i "Iraq War Logs", offentliggjort af Manning og Wikileaks, at irakerne nægtede at fritage de amerikanske soldater fra at blive stillet for retten for krigsforbrydelser. Videoen viser en amerikansk helikopter, som i en Bagdad-forstad vilkårligt myrder adskillige civile i tilgift til to Reuter-journalister og sårer to små børn, mens helikopterpiloterne jubler over angrebene, som var det et krigsspil i Philadelphia.

Den irakiske regerings insisteren på at hævde retten til at retsforfølge ameri-

kanse soldater for at krænke irakisk lov, noget som USA sjældent eller aldrig accepterer i et eneste af de mange lande, hvor dets tropper er udstationeret, tvang Obama-administrationen til at trække de resterende amerikanske tropper hjem.

Havde Manning begået krigsforbrydelser i Irak i stedet for at afsløre dem, ville han være en fri mand i dag, ligesom de mange hundredtusinder af

amerikanske soldater, der er skyldige i dybt afskyelige krigsforbrydelser i Haditha, Fallujah og andre steder, hvis navne er blevet skændet i landet, der engang var Mesopotamien.

Ud over at spille en rolle i at få skrevet Slut på den afskyelige Irakkrig hjalp Wikileaks' afsløringer til at antænde det arabiske forår, der begyndte i Tunesien.

Da folk i Tunesien læste eller hørte om telegrammer fra den amerikanske ambassade, der afslørede den udstrakte korruption og dekadence i den omfattende herskende familie – et langt og detaljeret telegram var betitlet: "KORRUPTION I TUNESIEN: HVAD DER ER DIT ER MIT" – at Washingtons støtte til den tunesiske præsident ikke var virkelig stærk, og at USA ikke ville støtte regimet i tilfældet af et folkeligt opstand, gik de på gaderne.

Her er eksempler på andre af Wikileaks' afsløringer, der gjorde verdens folk klogere:

- I 2009 blev den japanske diplomat Yukiva Amano ny leder af Det Internationale Atomenergiagentur, der spiller den ledende rolle i at undersøge, hvorvidt Iran udvikler atomvåben eller blot arbejder med fredelige atomenergi projekter. Et telegram fra den amerikanske ambassade i oktober 2009 oplyste, at Amano "gjorde sig umage for at fremhæve sin støtte til de amerikanske strategiske mål for agenturet ... Amano mindede ved adskillige lejligheder den amerikanske ambassadør om, at ... han tilhørte det amerikanske hof ved enhver nøglebeslutning af strategisk

- karakter, fra udpegning af højt placeret personale til behandlingen af Irans påståede atomvåbenprogram”.
- Rusland tilbageviste amerikanske påstande om, at Iran har missiler, som kunne ramme Europa.
 - Den britiske regerings officielle høring om, hvordan man blev involveret i krigen mod Irak, var dybt kompromitteret af regeringens tilsagn om beskyttelse af Bush-administrationen under høringen.
 - En diskussion mellem Yemens præsident Ali Abdullah Saleh og den amerikanske general David H. Petraeus, hvor Saleh indikerer, at han vil dække over USA's rolle i missilangreb på al-Qaeda's støtter i Yemen. ”Vi vil forsat sige, at bomberne er vores, ikke jeres”, sagde Saleh til Petraeus.
 - Den amerikanske ambassade i Madrid har haft alvorlige gnidninger med den spanske regering og civilsamfundet: a) Forsøg på at få droppet kriminalsagen mod tre amerikanske soldater anklaget for at dræbe en spansk tv-kameramand i Bagdad under et uprovokeret amerikansk tankangreb imod det hotel, hvor han og andre udenlandske journalister boede. b) Sager om tortur rejst af en spansk ngo imod seks højtstående embedsmænd i Bush-administrationen, heriblandt den tidligere kammeradvokat Alberto Gonzales. c) En spansk regeringsundersøgelse af tortur af spanske statsborgere tilbageholdt i Guantánamo. d) En undersøgelse ved en spansk ret om brugen af spanske baser og lufthavne til torturflyvninger med fanger. e) Fortsat kritik af Irak-krigen fra den spanske statsminister Zapatero, der til sidst trak de spanske tropper ud.
 - Udenrigsministerielle embedsmænd ved FN såvel som amerikanske diplomater ved flere ambassader var udpeget til at samle så meget af følgende information som muligt om FN's embedsmænd, herunder generalsekretær Ban Ki Moon, de permanente sikkerhedsrådsrepræsentanter, centralt FN-personale og udenlandske diplomater: e-mail og hjemmeside-adresser, internet brugernavne og passwords, personlige krypteringsnøgler, kreditkortnumre, ofte anvendte kontonumre, arbejdsskemaer og biometriske data. Diplomater ved USA's ambassade i Asunción, Paraguay blev bedt om at få fat i dato, tid og telefonnumre på opkald foretaget eller modtaget af diplomater fra Kina, Iran samt venstreorienterede latinamerikanske stater som Cuba, Venezuela og Bolivia. Amerikanske diplomater i Rumænien, Ungarn og Slovenien instrueredes om at indsamle biometrisk information om ’nuværende og kommende ledere og rådgivere’, såvel som informationer om ’korrupsion’ og om lederes sundhed og ’sårbarhed’. FN-direktivet bad også specielt om ’biometrisk information om højtstående nordkoreanske diplomater’. Et tilsvarende telegram til ambassaderne i området omkring De store søer i Afrika oplyste, at biometriske data inkluderer dna såvel som irisscanninger og fingeraftryk.
 - En særlig ’Iran-observatør’ i Aserbajdsjans hovedstad Baku rapporterede om et skænderi, der fandt sted under et møde i det iranske nationale sikkerhedsråd. En rasende stabschef for revolutionsgarden, Mohammed Ali Jafari, kom angiveligt i en hed diskussion med den iranske præsident Mahmoud Ahmadinejad og gav ham en lussing, fordi den generelt konservative præsident overraskende havde advokeret for pressefrihed.
 - Det amerikanske udenrigsministerium var reelt ene på den vestlige halvkugle om ikke utvetydigt at fordømme militærkuppet i Honduras den 28. juni 2009, selvom et ambassade-telegram fastslog: ”Der er ingen tvivl om, at militæret, landets højesteret og parlamentet konspirerede den 28. juni om et illegalt, forfatningsstridigt kup mod den udøvende magt”. USA's støtte til kupregeringen har været ubrudt siden.
 - Ledelsen af Socialdemokratiet i Sverige – det neutrale, pacifistiske og liberale Sverige, ifølge en indgroet myte – besøgte den amerikanske ambassade i Stockholm for at spørge om råd til, hvordan man bedst solgte Afghanistan-krigen til en skeptisk svensk befolkning. De bad, om ikke USA kunne arrangere, at et medlem af den afghanske regering kom til Sverige og i rosede vendinger fremhævede NATOs humanitære tiltag for afghanske børn, og så videre. (I en årrække har Sverige fuldt ud af gavn, om ikke af navn, været medlem af NATO – og det forfølger Julian Assange for at tilfredsstille en vis bestemt vestlig magt!).
 - Amerikanerne pressede på for at få indflydelse på den svenske aflytningslov, så kommunikation via Sverige kunne blive opsnappet. Den amerikanske interesse heri var klar nok: 80 % af al internettrafik fra Rusland går via Sverige.
 - Det europæiske råds præsident Herman Van Rompuy fortalte i januar 2010 folk fra den amerikanske ambassade i Bruxelles, at ingen i Europa troede på Afghanistan mere. Han sagde, at Europa var med af ærbødighed for USA. Der måtte komme resultater i 2010, ellers er ”Afghanistan forbi for Europa”.
 - Irakiske ledere anså Saudi-Arabien og ikke Iran som den største trussel imod integritet og sammenhæng i deres spæde demokratiske stat. De irakiske ledere var ivrige om at forsikre deres amerikanske herrer om, at de let kunne ’styre’ iranerne, der ønsker stabilitet, men at saudierne ønskede et ’svagt og splittet’ Irak og endog ’anstiftede terrorisme, der ville destabilisere regeringen’. Den saudiske konge ville derudover meget gerne se et amerikansk angreb på Iran.
 - Saudi-Arabien truede i 2007 med at trække sig ud af en investering i et olieraffineri i Texas, medmindre den amerikanske regering greb ind for at stoppe et sagsanlæg imod det saudiske Aramco ved amerikanske domstole for at fikse oliepriser. Den saudiske viceolieminister sagde, at han ville have USA til at give Saudi-Arabien fuld immunitet mod retssager.
 - Saudiske donorer var hovedsponsorer af militante sunni-grupper som Al Qaeda, det afghanske Taliban og Laskhar-e-Taiba, som udførte Mumbai-angrebene i 2008.
 - Verdens største farmaceutiske firma, Pfizer, lejede detektiver til at opgrave beviser på korrupsion mod Nigerias kammeradvokat for at overtale

- ham at droppe at forfølge en kontroversiel retssag i 1996 om stoffer, der bl.a. blev brugt til børn med meningitis.
- Oliegiganten Shell hævdedes at have 'indsat personale' og hele vejen igennem infiltreret Nigerias regering.
 - Obama-administrationen fornyede de militære bånd med Indonesien trods alvorlig bekymring fra amerikanske diplomater om det indonesiske militærs aktiviteter i provinsen Vest-Papua. Man frygtede, at den indonesiske regerings forsømmelighed, den udbredte korrupsion og brud på menneskerettighederne ville fyre op under uro i regionen.
 - Amerikanske embedsmænd samarbejdede med Libanons forsvarsminister om at spionere imod og evt. tillade Israel at angribe Hizbollah i ugerne op til den voldelige militære konfrontation i Beirut i maj 2008.
 - Gabons præsident Omar Bongo forgreb sig angiveligt på mange millioner fra svindelramte fonde fra centralafrikanske stater og kanaliserede en del af dem til franske politiske partier som støtte til Nicolas Sarkozy.
 - Telegrammer fra den amerikanske ambassade i Caracas i 2006 bad den amerikanske udenrigsminister om at advare præsident Hugo Chávez imod en venezuelansk militærintervention for at forsvare den cubanske revolution i tilfælde af en amerikansk invasion efter Castros død.
 - USA var bekymret for, at det venstredrejede latinamerikanske tv-netværk Telesur, der har hovedkvarter i Venezuela, skulle samarbejde med al Jazeera i Qatar, hvis dækning af Irak-krigen havde gået Bush-administrationen på nerverne.
 - Vatikanet fortalte USA, at man ønskede at underminere den venezuelanske præsident Hugo Chávez' indflydelse i Latinamerika af frygt for afsvækkelse af katolicismens magt dér. Man frygtede, at Chávez alvorligt skadede forbindelserne mellem den katolske kirke og staten ved at karakterisere det klerikale hierarki i Venezuela som del af den privilegerede klasse.
 - Pavedømmet hilste præsident Obamas nye tilnærmelse til Cuba velkommen og håbede på snarlige videre skridt, der måske kunne omfatte besøg i fængslet af konerne til 'De cubanske fem'. Forbedrede amerikansk-cubanske forbindelser ville berøve Hugo Chávez et af hans yndlingssemner og kunne hjælpe til med at bremse ham i regionen.
 - Diplomaternes vidunderlige verden: I 2010 rejste den engelske premierminister Gordon Brown sammen med USA's udenrigsminister Hillary Clinton spørgsmålet om visa til to af konerne til 'De cubanske fem': "Brown anmodede om, at konerne (der tidligere er blevet nægtet visa til USA) fik visa, så de kunne besøge deres fængslede mænd ... Vores efterfølgende forespørgsel til Nr. 10 indikerer, at Brown fremførte anmodningen som følge af en aftale, han havde indgået med britiske fagforeningsfolk, der udgør en del af Labours kernebagland. Nu hvor anmodningen er gjort, har Brown ikke til sinde at forfølge sagen længere. Der kræves ingen handling fra den amerikanske regering."
 - Britiske embedsmænd skjulte for det britiske parlament, hvordan USA fik tilladelse til at anbringe klyngebomber på britisk jord til trods for traktater, som forbyder opmagasinering af sådanne våben.
 - Et telegram blev sendt af en embedsmand ved en afdeling af den amerikanske ambassade i Havanna i juli 2006 under optakten til konferencen i den alliancefri bevægelse. Han noterede, at han aktivt var på udkig efter 'interessante skæbnehistorier og andre nyheder, der kunne ryste myten om cubansk medicinsk overlegenhed' (formodentlig for at svække støtten til Cuba blandt medlemslandene på konferencen).
 - De fleste af de mænd, der blev sendt til Guantánamo, var uskyldige eller operative på et lavt niveau; mange af de uskyldige individer blev solgt til USA mod dusør.
 - DynCorp, et magtfuldt amerikansk firma med store våbenkontrakter, som forlanger næsten to milliarder dollars om året af amerikanske skattemidler, afholdt et særligt 'drenge-spil'-party for afghanske politiske rekrutter (jo, det er, hvad du tror, det er).
 - Kendte ægyptiske torturbøddler blev trænet ved FBI-akademiet i Quantico, Virginia.
 - USA lagde stort pres på Haitis regering for at indstille forskellige projekter uden hensyn til det haitianske folks velfærd. Et telegram fra 2006 understregede USA's vedvarende insisteren på, at der måtte tages alle tænkelige skridt for at forhindre den tidligere præsident Jean-Bertrand Aristide, som USA havde styrtet året før, i at vende tilbage til Haiti eller få indflydelse på den politiske proces. I 2006 var Washingtons mål præsident René Préval for hans aftale med Venezuela om at tilslutte sig Caracas Caribiske Oliealliance, Petro Caribe, ifølge hvilken Haiti kunne købe olie fra Venezuela mod en kontantbetaling på kun 60 % og resten tilbagebetalt over 25 år med 1 % i rente. Og i 2009 støttede udenrigsministeriet amerikanske firmaers modstand mod at betale en forhøjelse af mindstelønnen for haitianske arbejdere, som er de dårligst betalte på den vestlige halvkugle.
 - USA brugte trusler, spionage og andet for at prøve at få sin vilje gennemført på det vigtige klimatopmøde i København i 2009.
 - Mahmoud Abbas, præsidenten for Den palæstinensiske nationale myndighed og leder af Fatah-bevægelsen, henvendte sig til Israel for at få hjælp til at angribe Hamas i Gaza i 2007.
 - Den britiske regering trænedede en paramilitær gruppe i Bangladesh, der fordømmes som en 'regeringsdødspatrulje' af menneskerettighedsorganisationer.
 - En amerikansk militærordre befalede de amerikanske styrker ikke at undersøge sager om tortur mod irakiske fængslede
 - Amerikanerne var i 2006 involveret i den australske regeringskampagne for at få fordrevet Solomon-øernes statsminister Manasseh Sogavare.
 - Et amerikansk telegram fra 2009 fortalte, at politibrutalitet i Ægypten mod almindelige kriminelle var rutine og udbredt overalt, og at politiet brugte magt til at tvinge tilståelser

ud af kriminelle på daglig basis.

- Amerikanske diplomater pressede den tyske regering til at lamme retsforfølgelsen af CIA-agenter, der bortførte og torturerede Khalid El-Masri, en tysk statsborger. [El-Masri blev kidnappet af CIA, mens han var på ferie i Makedonien den 31. december 2003. Han blev fløjet til et torturcenter i Afghanistan, hvor han blev slået, sultet og udsat for analsex. Den amerikanske regering løslod ham på en bakketop i Albanien fem måneder senere uden penge eller midler til at rejse hjem].
- Telegrammer fra 2005 handler om 'udbredt alvorlig tortur' i Indien, som er vidt berømmet som 'verdens største demokrati'. Internationalt Røde Kors skrev: "Den fortsatte mishandling af fængslede, der sker på trods af langvarig dialog med den indiske regering fra Røde Kors' side, har fået Internationalt Røde Kors til at konkludere, at New Delhi tolererer tortur". Washington blev underrettet om sagen af Røde Kors år tidligere. Hvad gjorde USA, der er en af verdens førende brugere og læremestre i tortur det seneste århundrede, så ved det? De amerikanske ledere, den nuværende indbefattet, fortsætter med at tale varmt om 'verdens største demokrati'. Som om tortur og en af værste rater af fattigdom og børneunderernæring i verden ikke modsiger selve demokratiets ide.
- USA omstødte et forbud at mod at træne den indonesiske hærs specialstyrker – på trods af dens lange historie af vilkårlige fængslinger, tortur og mord – efter den indonesiske præsident havde truet med at aflyse præsident Obamas rejse til landet i november 2010.
- I hvert tilfælde siden 2006 har USA finansieret politiske oppositionsgrupper i Syrien, herunder en satellit-tv-kanal, som sender anti-regerings-udsendelser til landet.

William Blum er forfatter til Killing Hope: US Military and CIA Interventions Since World War II og en række andre bøger om det amerikanske imperium.

Hjemmesiden er www.killinghope.org

Kapitalismens bankerot

Mens der i dette forår spekuleres i, hvornår Grækenland går bankerot og må forlade euroen, er den græske krise i sig selv et symptom på, at kapitalismen er bankerot

Det kapitalistiske økonomiske system har haft verdensscenen alene de seneste årtier. Efter at Albanien som sidste socialistiske land blev offer for et revisionistisk kup, fik det efterfølgende, som resten af Østeuropa, kapitalismens frihed at føle i kontrarevolutionerne omkring 1990'erne.

I nogle lande er kapitalismen måske en anelse svær at få øje på, i den traditionelle forståelse af moderne industrialiserede produktionsmetoder, men selvom der i mange lande stadig findes et stort landbrug og en bondekultur, hvor industrialiseringen ikke er slået igennem, så er de kapitalistiske økonomiske strukturer de væsentligste træk i alle landes økonomier i dag.

Der kan tales om store regionale forskelle i stadier af industriel udvikling og forskelle i, hvor langt den borgerlige revolution er nået. Men kapitalismen kommer ikke kun i form af fuldt gennemførte borgerlige revolutioner; selv i Danmark anno 2012 er der feudale elementer.

Uanset de forskellige stadier har alle lande kapitalismens lovmæssigheder indbygget, og de indbyggede modsætninger forstærkes, uanset om staterne ledes af et militært diktatur, et vestligt demokrati, et præstestyre, er underlagt udenlandske tropper eller anden postkolonialistisk konstruktion, eller der er tale om den kinesiske variant. De økonomiske kriser rammer alle.

Afprøvet er også alle mulige udgaver af kapitalistiske ideologier – om de hælder til den britiske økonom Keynes og går ind for relativt aktiv statsregulering, eller til liberalistiske ideer om minimalstat. Hele verden rundt har man kunnet se et utal af forskellige grader af demokrati og industrialisering. Og kriser rammer alle. Også de mere udviklede varianter af reformisti-

ske velfærdssamfund i Norden, der har været under afvikling siden 70'erne.

Depressionen

Hvad er de særlige kendetegn ved kapitalismens nuværende økonomiske krise?

Sammenbruddet ligner umiskendeligt alle de tidligere kriser, der har hærget verden i snart århundrede: Et økonomisk opsving udvikler sig til en overproduktion, som bliver kunstigt forlænget ved hjælp af lån, spekulation og svindel, og et militærforbrug, der udgør en stadig større del af statens udgifter.

En krise, der har alle de karakteristika, som kapitalismen er kendt for, hvor marker ligger brak og industrien står stille, folk er arbejdsløse og dyrker køkkenhaven, og bytteøkonomi i al hemmelighed.

Depressionsfasen, som verden er trådt ind i, er tilpasningen af produktionen gennem mere eller mindre anarkistiske sammenbrud.

Mandag morgen er blevet et tidspunkt, hvor man skal være beredt på, at fabrikken eller sygehuset eller flyelskabet, som ellers eksisterede før weekenden, er lukket uden varsel. Et par tusind om måneden, alene i Danmark, har hen over de seneste år stået i den situation at blive bedt om at stille til mønstring i kantinen medbringende nøgler og mobiltelefon og er derpå blevet eskorteret ud af deres nu tidligere arbejdsplads. Antallet af mistede arbejdspladser har for længst passeret 100.000.

I de hårdest ramte lande er hylderne i butikkerne lige så tomme som folks pengepunge, infrastrukturen mere eller mindre brudt sammen, og kun politiet er i arbejde.

Det kapitalistiske samfundssystem er ikke til nogen nytte, når den økonomiske krise hærger. Initiativet til at få hverdagen til at fungere kommer fra befolkningen selv, der organiserer sig og lokalt understøtter hinanden i at sikre nødvendige funktioner.

Det er et kendetegn ved det kapitalistiske system, at det er fuldstændigt ligeglad med, om befolkningen har mad eller varme. Mennesker er blot et vedhæng til arbejdskraften, og når der ikke er brug for arbejdskraften, er dets knogler og andet ligeledes ude af kapitalismens øje.

Det er muligvis stærkt forenklet, men ikke desto mindre en lektie, som kan drages af ud af alle de kriser, der gennem årene har fulgt kapitalismen. Mennesker regnes ikke.

Kapitalismens peak

Også den nuværende krise betyder, at folk bliver arbejdsløse og fabrikkerne ruste; den betyder, at tonsvis af mad smides ud, fordi der ikke er nogen, der har råd til at købe det. Det er som sagt kendetegn ved alle tidligere kriser og er beskrevet af Marx og Lenin og i en række af vores bevægelses analyser igennem tiderne. Hverken den såkaldte globalisering eller it-udviklingen bringer afgørende nyt, der ikke også kunne siges om tidligere tekniske og videnskabelige landvindinger.

Det er endnu vanskeligt at se ud over den nuværende krise og udrede, om det f.eks. er nu, at kapitalismen har nået til det punkt, hvor den ikke længere kan tryllebinde en stor del af befolkningen i verden. Om der findes lande, hvor imperialismens kæde vil bryde, og de folkelige revolutioner kan udvikle en ny socialistisk bevidsthed. Om den socialistiske revolution kommer på dagsordenen.

Her skal behandles en del af dette spørgsmål: nemlig om kapitalismens historiske økonomiske højdepunkt er overstået. Er dens "peak" lagt bag os?

Peak er et udtryk lånt fra beskrivelsen af udvinding af fossile brændsler over tid. Man ved, at der er en bestemt mængde, der kan udvindes, men da man udvinder de lettest tilgængelige ressourcer først, og de vanskeligst tilgængelige til sidst, vil man – selvom produktionsudstyret forøges og udvik-

les hen over årene - alligevel nå et tidspunkt, hvor man kan ikke producere samme mængde som i årene før. Og fra da vil produktionen gradvist falde, selvom teknikken forbedres, til det sidste fossile brændsel er brændt af.

Selvom højdepunktet måske ikke endnu er nået, så er der nogle ting, der i hvert fald peger på, at der findes et sådant højdepunkt. Det er f.eks. grådigheden efter jordens ressourcer, også de menneskelige, der i dag roligt kan siges at overstige det bæredygtige.

Mens politikerne begræder den demografiske udvikling og 'ældrebyrden', er virkeligheden den, at udnyttelsen af mennesket i den rigere del af verden betyder, at ældre og børn ikke er velsete i samfundet. En stadig større del af befolkningen udskyder eller fravælger at få børn af økonomiske grunde, og sagen stiller sig endnu grummere i de fattige lande, hvor FN anslår, at der i 2010 døde 21.000 børn hver eneste dag af fattigdomsrelaterede årsager, der kunne være forhindret. Millioner af arbejdere er tvunget til at rejse flere tusind kilometer væk fra familien for at finde arbejde. Her kan der tales om spildtid, der får Københavns trængsler til at blegne.

Og et sidste eksempel er de uhyrlige summer, der bruges på militær og krig, og krigenes omkostninger i form af destruktion af liv og livsbetingelser. Uden at vide det nøjagtigt er der en tendens til, at der bliver brugt så mange ressourcer på ødelæggelseskraft, at det også på længere sigt overstiger indtægten fra dem, der rent faktisk laver noget. Altså at krigenes økonomiske konsekvens er som fødevarerproduktion, der efterlader ørken, og energiproduktionen, der går mod bunden – de dræner på opsparingen.

Det er måske en smule urimeligt at kalde det livsgrundlag, som er givet fra naturen som resultat af milliarder af års udvikling, for "opsparing". Det er måske mere præcist at beskrive det som en slags udviklingscyklus, som mennesker er en del af. Før kapitalismen var der også naturkatastrofer, men livet vinder hurtigt det tabte tilbage, og den naturkatastrofe, som kapitalismen kan siges at være, gør antageligt ikke mere

skade end forhistoriske kæmpemeteorer, og når den kapitalistiske vinter er forbi, vil livet blomstre op igen på et højere niveau.

De teoretiske problemer for den liberalistiske katastrofekapitalisme

De, der tror at liberalismen er kilden til kapitalismens evige ungdom, tager fejl. Følg blot dansk politik.

Ifølge den danske regering findes der f.eks. ikke nogen sammenhæng mellem krise og arbejdsløshed. Til gengæld er sammenhængen mellem underskud på statsfinanserne og "rod" i økonomien så forbundet, at der nu skal laves en lov imod selve underskuddet.

Men hvorfor er netop størrelsen på underskuddet blevet genstand for sådan en lov? Ville det ikke være langt mere økonomisk fornuftigt at tage mål af arbejdsløsheden og lovgive imod, at ungdommen ikke tilbydes et arbejde? Hvorfor ikke lave en lovgivning, der ville sende regeringen under administration, hvis den tillod, at en stor del af ungdommen gik arbejdsløse?

Folk i arbejde er jo det, der holder økonomien i gang, forsimplet sagt.

Men sådan ser man ikke på det hverken i det danske folketing, hos EU eller i IMF. Her er statens gæld og underskud de eneste ting, man vil forsøge at styre, mens alt andet i store træk overlades til de økonomiske mekanismer, der under ét kaldes markeds kræfter.

F.eks. skal det stadig være tilladt at opføre ejendomme, som ikke kan sælges eller udlejes. Eneste stop er, når bygherrer og banker og investorer går fallit og river entreprenører og håndværkere med sig i faldet, og stumperne skal reddes af staten.

Men hvad skal landet med alle de tomme huse, som ingen har råd til at bo i, eller som forfalder i Udkants-Danmark, fordi der ikke er arbejde at få? Og hvad fortæller det om pengemagtens holdning til ressourcer og arbejdskraft?

Det skal også stadig være tilladt for landmænd at låne penge i jordpriser, der er vurderet alt for højt, ligesom det skal være tilladt for vurderingsmænd at vurdere prisen på jord alt for højt. Så længe vurderingen stiger på jord og

ejendom, skal det tælle lige så meget, som var det rede penge.

Det skal også være tilladt, at landmændene kan bruge pengene, som de låner med pant i jorden, på et kasino. Og når vurderingen kolliderer og landmænd og de ivrige banker krakker, har alt været ganske lovligt.

Altså, alt, hvad der giver rod i økonomien, bliver der ikke gjort op med. Det er jo kapitalismens natur, og det ville være imod dens natur at gøre op med det. Men skulle kommunerne bruge en krone mere end budgetteret på gamle og unge, så falder hammeren.

En bankdirektør forklarede teorien, han arbejdede efter, i ultrakort form: *Ting koster det, man kan få for det.*

Den liberalistiske økonomiske viden i en nøddeskal er, at den ikke begriber, at værdierne bliver skabt af folk i arbejde, men tror, den opstår ved køb og salg ud af den blå luft.

Teknologien som frelser af verden

Det er langt fra sikkert at den nuværende krise af sig selv vil få bugt med det liberale tankevås. Men i kulissen står den begejstrede "teknologikapitalisme" parat til at overtage.

Det er den optimistiske og fremadskuende fraktion af borgerskabet, der er parat til at stille sig i spidsen.

De taler om, hvad der kan blive det næste store industrieventyr, den næste modedille eller medikament, eller det næste teknologiske fremskridt, som kan give krisen baghjul. De taler aldrig om de it-systemer, der ikke rigtig kommer til at fungere. Tværtimod er de overbeviste om, at den næste maskine vil løse problemerne, som er skabt af dem, vi har i dag. Affalds- og energiproblemer er blot teknologiske udfordringer. Løftet er nærmest, at det teknologiske paradys vil komme i vores tid.

Men i selve kernen af denne udlægning af kapitalismen er der også nogle tegn på, at der findes en negativ udvikling. Introduktionen af maskiner, der snart

Demonstranter i Ecuador på 14 dages march for liv, vand og værdighed. Marchen gik fra Zamora Chinchipe-provinsen i lavlandet den 8. marts og ankom til Ecuadors hovedstad, Quito, den 22. marts på FNs internationale vanddag

sagt kan overtage alt manuelt produktionsarbejde, betyder, at selve produkterne indeholder mindre og mindre arbejdskraft og dermed mindre profit. Mange brancher er afløst af maskiner gennem tiden; i løbet af en årrække vil det chaufførløse metrotog være en teknologi, der har overtaget det meste af transporterhvervet, som vil blive affolket, ligesom havnene og pakhusene er blevet det i stadig større omfang.

Om ikke så mange år vil langt de fleste forbrugsgenstande kunne produceres lokalt ved hjælp af en kombination af fleksible robotter og 3d-printere. Produktionsapparatet er selv ved at blive smart og mindre og mobilt, hvilket vil give endnu et grundstød til dele af sværindustrien. Der er flere dele af storindustrien, der simpelthen er på vej i graven.

Antagelig vil det kunne gå samme vej for hele sundhedssektoren, der ellers har været udset til at blive et af de helt store satsningsområder i Danmark med den fuldstændige centralisering og privatisering på tegnebrættet. Den tekniske udvikling trækker i virkeligheden mod at decentrale løsninger vil være "state of the art" frem for de milliarddyre centraliserede motorvejs-hospitaler.

Dystopisk kapitalisme

Modsætningen mellem på den ene side kapitalismens dynamik, der monopoliserer og centraliserer og stagnerer, og

på den anden side den egentlige tekniske udvikling og økonomiens samfundsmæssiggørelse viser sig bl.a. på den underlige måde, at statsmagten på vegne af monopolerne forsøger at bremse udviklingen af internettet ved forskellige reguleringer. Den kapitalistiske statsmagt viser sig på dette felt igen som en bremse for samfundsudviklingen.

Det er jo også en illusion, at udviklingen i sig selv gør alle rigere. Der er ikke sammenhæng mellem øget materiel velstand og fordelingen af rigdom, andet end at de rige bliver rigere og de fattige fatigere.

En bekymrende udlægning af den teknologibejstrede kapitalisme er derfor også den dystopiske, der kan udledes af kapitalismens historiske holdning til arbejdskraftreserven, der vel nærmest kan beskrives som skødesløs – forbundet med den måske urealistiske og alligevel uhyggelige vision om et samfund, hvor folket er afskaffet, og kun udviklere og eliten sidder tilbage.

På slagmarken er den virkelighed allerede indført. Den asymmetrisk krigsførelse er eskaleret, så de mest udviklede soldater kan sidde derhjemme i kontoret og bombe børn bevæbnede med slangebøsser på den anden side af planeten.

På gravens rand

Om denne krise er udtryk for, at kapitalismen har nået sit peak ligesom oliebrønde, der løber tør, kan måske ikke siges.

Men for hvert eneste ægte fremskridt, der gøres, bevæger kapitalismen sig tættere på graven og bruger mere og mere energi på at undertrykke arbejderklassen og forhindre udvikling.

Og for hver eneste af kapitalismens indbyggede dårligdomme – kriser, krige, øget kløft mellem rig og fattig – afsløres også, at imperialismen som kapitalismens højeste og sidste stadium er rådnende og døende kapitalisme.

*Landsmøde i KPML, Norge:***Kamp mod krise, krig og fascisme**

De norske marxist-leninister er i fremgang

Kommunistisk Platform – marxist-leninisterne (KPML) har afholdt landsmøde. Landsmødet kunne opsummere en god fremgang for organisationen, som det sidste år har udvidet sin aktivitet til flere nye fylker.

KPML har især markeret sig i kampen mod imperialistisk krig og med krav om forbud mod fascistisk og nazistisk organisering.

Torstein Skarbø

En ny centralledelse blev valgt med Torstein Skarbø som talsperson.

Organisatorisk og politisk samling af marxist-leninisterne i Norge er stadig hovedfokus for KPML. KPML opfordrer til aktiv dialog, aktionsenhed og fælles handling kommunisterne imellem for at genrejse et marxistisk-leninistisk kommunistparti i Norge.

Kommunisterne i Norge må overvinde sekterismen og fokusere på arbejderklassen og opgaven med at forberede det endelige opgør med kapitalismen – den socialistiske revolution.

Mod krise og krig

Kamp mod krisen og imperialistisk krig og fascisme er hovedopgaver for KPML også i den kommende periode.

Krisen hærger hele det kapitalistiske verdenssystem. Byrderne af den statslige gældskrise i Europa væltes over på arbejderne og befolkningsflertallet. Modstanden og klassebevidstheden vokser i takt med kapitalens angreb på løn, velfærd og med borgerskabets udsalg af den nationale suverænitet. I Norge er krisen foreløbig mild i formen, men angrebene på vore rettigheder tiltager på alle fronter, hvad enten der er tale om arbejdstid, pensioner eller offentlige sundhedstilbud.

Imperialismen prøver på at finde en vej ud af krisen gennem angreb på arbejderklassen hjemme og krig mod

andre folk og nationer ude.

KPML advarer, så stærkt vi overhovedet kan, mod de truende NATO-krige, hvor 'humanitær indgriben' systematisk bliver brugt som et figenblad for imperialistisk krig og aggression til fordel for vestlige monopoler og olieinteresser.

I fjor smadrede NATO og Norge Libyen. Resultatet af 'befrielsen': NATO og Norge har skabt et helvede på jorden, hvor islamister og internationale olieselskaber i fællesskab forvalter det libyske 'demokrati'.

Truslerne om direkte imperialistiske krigshandlinger mod Syrien bliver stadig hyppigere. Faktisk er vestlig imperialism og Al Qaida for længst aktivt inde over for at destabilisere Syrien, sådan som de gjorde i Libyen. Her er der tale om Israels, USA's og NATOs interesser i at kontrollere hele Middelhavsregionen og omringe Iran før det endelige opgør, der kan sætte hele Mellemøsten i brand. Også NATO-Norge er med i dette spil, om end foreløbig i kulisserne.

USA's og NATOs aggressive krige bliver flere, og Norge bliver stadig mere aggressiv. Alligevel står krigsmodstanden svagere end længe. Hovedårsagen er, at store dele af venstrefløjen – fra Socialistisk Venstreparti til Tjen Folket – har sluttet imperialismens humanistiske propaganda og optræder som imperialismens nyttige idioter med bønner

og appeller til 'det internationale samfund' (dvs. de stærkeste imperialistmagter) og til den krigsglade rød-grønne Stoltenberg-regering om at intervenere.

Forbyd fascistisk og nazistisk organisering

Fascisme og nazisme er terror og kriminalitet forklædt som ideologi.

KPML rejste umiddelbart efter den fascistiske Utøya-massakre den 22. juli 2011 kravet om forbud mod nazistiske og fascistiske organisationer.

Vi noterer, at kravet har fået tilslutning fra en del miljøer og organisationer, og opfordrer flere til aktivt at fremføre dette krav – specielt i lyset af den forestående retssag mod masse-morderen og fascist A.B. Breivik.

Forbudskravet bør rejses overalt, i fagforeninger, på arbejdspladser, i boligkvarterer og på skoler.

Bergen, marts 2012

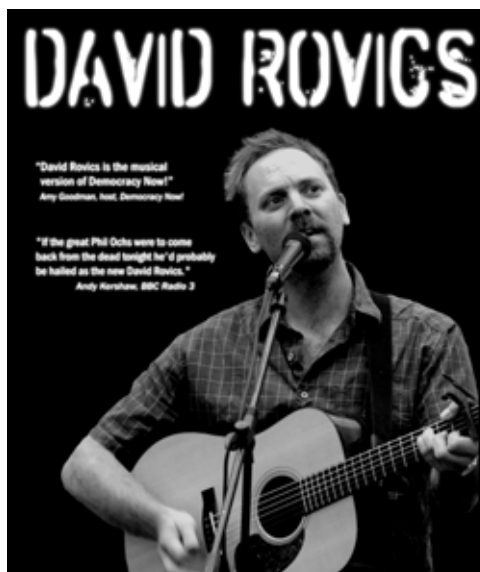
Kommunistisk Platform
Arbejdsudvalget

Stop ACTA!

Af David Rovics

ACTA bliver gerne fremstillet som et håndslag til artister og kunstnere. Den amerikanske musiker og sanger David Rovics er af en helt anden mening. De store koncerner, der er talsmænd for aftaler såsom SOPA og ACTA, er de samme selskaber, som ødelagde det engang blomstrende medielandskab i USA, skriver Rovics

David Rovics kan opleves 1.maj på Den røde plads i Fælledparken

Recording Industry Association of America (RIAA) (musik-selskaberne), lægemiddelindustrien og andre rådne storselskaber har i deres uendelige jagt på flere penge bedrevet hemmelige forhandlinger i årevis for at forsøge på at forandre internettets grundlæggende natur. De påstår, at de bl.a. gør det på vegne af arbejdende musikere.

Som medlem af Det Amerikanske Musikerforbund modtager jeg hver måned et stort set ubrugeligt blad ved navn *International Musician*. I denne måneds udgave opfordrer forbundspræsidenten medlemmerne til at støtte op om love, der skal beskytte intellektuel ejendom – han nævner ikke engang, hvilken lov vi skal støtte op om. Antagelig alt, som er ...?

Det er snæversynet, hvis du spørger mig.

Det er de samme selskaber, der ødelagde det engang blomstrende medielandskab i USA. De samme selskaber, der udførte lobbyvirksomhed (bestak) Kongressen til at deregulere medierne – først under Reagan og derefter i endnu større skala under den 'venstreorienterede' Bill Clinton.

De uafhængige radiostationer, som engang spillede et bredt udvalg af musik, spiller i dag primært programmerede 'hits' fra *Clearchannel* eller *Viacom*.

I tusindvis af journalister, musikere og andre er blevet arbejdsløse som et resultat af den massive ensretning af medierne de sidste par årtier. Og nu vil

de have os til at tro på, at de repræsenterer vore interesser.

Sikke noget vrøvl.

Hvis der skal komme noget positivt ud af ACTA (Anti-Counterfeiting Trade Agreement) og anden lovgivning af samme type, er det dette:

Hvis de store koncerner vil sagsøge, fængsle og give bøder til musikfans for digitalt 'tyveri', hvis de vil beslaglægge udstyr og ruinere små selskaber i iveren efter at drive penge ind til de yderst få musikere, skuespillere osv., som tjener på de kulturdræbende planer om at dominere hver krog af den globale medieverden, vil folk måske lede endnu mere aktivt efter uafhængig musik på internettet – mens salget af og interessen for de store selskabers kunstnere og Hollywoodfilm fortsat vil synke.

Dette er min spådom om, hvad kommer til at ske, hvis de har held med at få ACTA vedtaget.

Kunstnere, musikere, forskere osv. gør et flot arbejde, og det er afgørende for dem at kunne tjene til livets ophold, og der bør findes en måde, de kan gøre det på.

ACTA er ikke vejen at gå.

Oversat fra norsk af Kommunistisk Politik

APK København inviterer til

Offentligt møde
Mandag den 16. april
kl. 19-22

Oktober bogcafé
Vesterfælledvej 1B, th

Det revolutionære alternativ- Hvad og hvor er det?

Vi står på tærskelen til at fejre 1. maj, arbejderklassens langt over 100-årige internationale kampdag. Helle Thorning og hendes såkaldte "røde" blok har for længst vist, at de ikke levner plads til blot den mindste forhåbning arbejderklassen skulle have. Tværtom. Men hvad udgør så egentligt det revolutionære alternativ i dag?

Der vil være forskellige oplæg til indledning af diskussionen herunder et oplæg om majdagens historie og billedreportage fra DEN RØDE PLADS i Fælledparken.

Gratis adgang

Arbejderpartiet Kommunisterne afholder i løbet af foråret sin 5. kongres siden partistiftelsen i 2000. På en række offentlige møder vil vigtige temaer vil blive taget op

DDF Korea har som alle andre ret til at opsende raket med satellit til fredelige formål

Den Demokratiske Folkerepublik Korea meddelte for godt en uge siden, at man er i gang med at forberede opsendelse af en observationsatellit kaldet "Kwangmyongsong Nr. 3" i midten af april.

Opsendelsen falder sammen med fejringen af DDF Koreas grundlægger præsident Kim Il Sung's 100-års fødselsdag den 15. april 2012.

Det har afstedkommet kraftige reaktioner fra ledere i den vestlige verden – herunder fra USA, EU og Danmark. Disse ledere beskylder samstemmende DDF Korea for at provokere og true omverdenen og for overtrædelse af FN-resolutioner. De vestlige ledere med USA i spidsen påstår, at der er tale om et nordkoreansk interkontinentalt ballistisk missil, og USA truer med at annullere den bilaterale aftale, som blev indgået med DDF Korea den 29. februar 2012 om fødevarerhjælp, moratorium for missil- og a-våbentest og uranberigelse samt overvågning ved IAEA. USA truer også med indførelse af flere sanktioner og blokade end de allerede eksisterende. Japans konservative regering er endda gået så langt, som at den truer med at nedskyde Kwangmyongsong Nr.3.

Men de vestlige ledere handler imod

bedre vidende. Man kører videre i den sædvanlige anti-DDF Korea koldkrigs-rille. Fakta er, at DDF Korea som led i deres fredelige rumforskning og teknologiske udvikling nu er i stand til at opsende en observationsatellit helt i overensstemmelse med alle internationale rumaftaler. Hvis de vestlige ledere for stedse vil frarøve DDF Korea retten til fredelig rumforskning og anden teknologisk udvikling og forskning, er der tale om et helt utilstedeligt indgreb i DDF Koreas suverænitet. Adskillige lande har satellitter og rumfartøjer flyvende rundt om jordkloden. Hvorfor i alverden skal DDF Korea ikke have samme ret?

DDF Korea har i forbindelse med meddelelsen om deres nyeste teknologiske landvinding i form af Kwangmyongsong Nr. 3 på ingen måde udtrykt sig truende eller provokende. Tværtimod har DDF Koreas regering i samme forbindelse udtrykt vilje til fortsat at arbejde for fred, stabilitet og atomvåbenafrustning i hele Korea gennem dialog. Så det er spørgsmålet, hvem der ønsker fortsat konfrontation og spænding på Den koreanske halvø.

Venskabsforeningen Danmark-DDF Korea ønsker DDF Korea tillykke med den fredelige teknologiske landvinding, som Kwangmyongsong Nr. 3-satellitten

er udtryk for. Vi opfordrer de vestlige ledere til at anerkende DDF Koreas ret til fredelig teknologisk rumforskning og stoppe med trusler og grundløse påstande om DDF Korea. Alle ansvarlige parter i Koreakonflikten bør i stedet tage imod DDF Koreas tilbud om dialog for fred, stabilitet og atomafrustning på hele Koreahalvøen.

Anders Kristensen
formand
Venskabsforeningen
Danmark-DDF Korea

OKTOBER BOGBUTIK
København
Bemærk Ny adresse
Vesterfælledvej 1B
1750 København V
*Under ombygning -
åbner til foråret*

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdag 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Håndslag på kampen mod nazi!

*Nr. 1, 2012 af det
antifascistiske tidsskrift
Håndslag udkommet!*

Læs om Hvidsten-gruppen – Fascisten A.B. Breivik – Dialog om stikkerdrab – Brændpunkt Odense – Da USA ville udløse atomkrig – og meget andet

*Tidsskriftet som fører linjen fra
modstandskampen op til i dag!*

**Abonnement for 4 numre årligt
tegnes ved henvendelse til
Folkebevægelsen Mod Nazisme
v/ E. Klausen, telefon 31 10 20 41**

HÅNDSLAG

**Dødsdømte afslog befrielse:
Hvidsten-gruppen**

1-2012 • 1. kvartal
Antifascistisk tidsskrift

Følelsesvekkende: Mord på Hvidsten
DAME • Adria Strikantofotok •
28. juli 1941 - 1941-11-12

Håndslag igen • 2
Brændpunkt
Odense • 4
Hvidsten-
gruppen • 6
Mord på tyske
indvandrere • 8
Seriemorderen
Breivik • 12
Menneske-
rettigheder • 17
Da USA ville udløse
atomkrig • 20
Dialog om
stikkerdrab • 23
Hitlers fækkelbærer
• 31

Massemorderen Breivik æres

Nej til skifergas

På tværs af Europa går den vilde jagt på et nyt energieventyr. Stigende oliepriser globalt, spekulationer om oliereservernes størrelse og forsøget på at fremstille gasindustrien som olie- og kulindustriens bæredygtige efterfølger driver jagen på såkaldt "naturgas" – herunder nu skifergas, også et fossilt brændstof.

Fremstillingen af gas som en "grøn overgangsteknologi" fastholder illusionen om, at den vestlige verden kan fastholde vores energiforbrug, mens vi blot gør energikilden lidt renere.

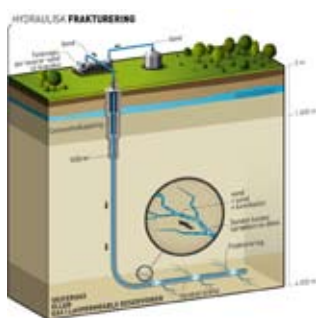
Regeringer og energiselskaber fastholder nødvendigheden af gas som overgangsressource, men udvindingsmetoderne for gas og olie bliver stadig mere desperate og ubæredygtige. Skifergas er et af de seneste skud på stammen og er for alvor ved at gøre sit indtog i Europa.

Ifølge U.S. Energy Information Administration rummer den danske undergrund op mod 650 milliarder kubikmeter skifergas; det er omkring ti gange mængden af konventionel "naturgas". Ti gange så meget af en gas, der er mere giftig og menneskefjendsk end både "naturgas" og kull!

I Danmark er det franske energiselskab Total E&P Denmark B.V. og den danske stats olie- og naturgasselskab, Nordsøfonden, i den indledende fase af en seksårig efterforskning, med planer om at begynde prøveboringerne i slutningen af 2012 i Nordjylland, mens to sites på Sjælland også er i sigte. Også Schuepbach Energy og Devon har fået tilladelser.

På omkring 4.000 meters dybde ligger en geologisk formation, der kaldes alunskiferformationen, hvor naturgasen findes. Alunskiferformationen i Nordsjælland og Nordjylland rækker ind i Norge, Sverige og Polen.

Planerne om at udvinde gas i Østvendssyssel er nu midlertidigt sat på standby. Efter en briefing af de nordjyske borgmestre 2. februar besluttede folketingets energiudvalg 9. februar, at de vil vide mere, inden de måske bliver stillet over for en ansøgning om udvinding af den kontroversielle energikilde. Torsdag den 22. marts afholder Klima-, Energi- og Bygningsudvalget derfor en teknisk gennemgang om skifergas på

Christiansborg. Høringen handler ikke om den prøveborning, der allerede er givet tilladelse til, men om udvinding, hvis det viser sig, at der er tilstrækkeligt gas til stede. Frankrig og for nylig Bulgarien har besluttet, at de slet ikke vil have skifergas.

EU spiller fedtspil. Der er så høje grænseværdier for, hvornår der foretages VVM-undersøgelser (vurdering af virkning på miljøet), at firmaerne aldrig kommer i nærheden af dem. Olieselskaber med tilladelse til at bore efter skifergas i EU kan derfor bore uden at skele til fælles EU-regler. Indvinding af skifergas er i det hele taget dækket mangelfuldt af EU-direktiver.

Fracking rykker tæt på

I 2010 rykkede hydrolic fracturing tættere på Danmark, da Royal Dutch Shell gik i gang med prøveboringer efter skifergas i Skåne.

Shells projekt mødte stærk modstand: Den lokale gruppe Heaven or Hell lavede oplysningsarbejde og manifestationer mod gasudvinding og for kommuners og lokalråds ret til at sige fra. I sommeren 2010 blev der holdt en klimalejr med deltagere fra hele Norden, der krævede Shell ud, og at de fossile brændsler forblev i jorden. Siden da har Shell meldt fra med gasudvinding i Skåne.

Sikker fremtid eller mere profit?

Både myndigheder og private firmaer fastholder, at sikkerheden omkring skifergasudvindingen er i top – ligesom sikkerheden var ved Deep Water Horizon og Fukushima. De fastholder, at faren for grundvandsforurening, gaslækager, kunstige jordskælv m.m., som i

stigende grad forbindes med fracking i USA og England, er absolut minimal.

Udvindingen af skifergas kræver både store mængder land og enorme mængder ferskvand til en proces, der i sidste ende kan forgifte både land og vand.

Etableringen eller udvidelsen af gasanlæg er store industrielle projekter, der kræver en massiv og vedvarende økonomi for at være rentable. Med de store udgifter og de tidsmæssige omkostninger ved etableringen vil Danmark blive yderligere låst til gas som energikilde for de næste årtier. Med skifergas kommer endnu en undskyldning for erhvervsliv og regering for at udskyde skabelsen af en bæredygtig energiforsyning, samtidig med at skifergas tegner en dyster fremtid for vores grundvand.

Giftige erfaringer

I USA, hvor fracking har været praktiseret i over ti år, slår flere og flere beboergrupper, miljøorganisationer og embedsmænd i statssystemet alarm over problemerne med forurening af drikkevandet omkring fracking-boringer over hele landet.

Ifølge bl.a. Paul Hetzler, tekniker ved New York stats Department of Environmental Conservation, ansvarlig for tekniske undersøgelser i forbindelse med fracking, er den nye gasudvindingsmetode en bombe under New Yorks drikkevand. U.S. EPA (Environmental Protection Agency) har med sikkerhed forbundet skifergasudvinding med grundvandsforurening.

Ren gylle

Rent drikkevand er en naturressource, der er også i Danmark ved at være knaphed på, bl.a. fordi landbruget har fået lov til at sprede gylle og pesticider.

Skifergasudvinding bruger af drikkevandet, forurener det og spreder flere giftstoffer, mens vi kan se i vejviseren efter bæredygtig energi.

Cuba på vej mod tilgivelse

Den ærkereaktionære pave Benedikt XVI med den tvivlsomme fortid besøger i disse dage det 'kommunistiske' Cuba, der modtager 'Hans Hellighed' med ære, respekt, pomp og pragt.

På forhånd har den skumle prælat udtalt, at Cuba må finde sig et nyt system: Tiden er løbet fra det 'kommunistiske' styre, som bør finde nye måder at gøre tingene på og åbne sig for omverdenen, erklærer han med et generelt angreb på marxismen:

Raul Castro og paven fletter fingre på Cuba

- I dag er det en tid, hvor marxistisk ideologi ikke længere har svar på virkeligheden. Og hvis det ikke længere er muligt at bygge en særlig form for samfund, så er der brug for at finde nye modeller, tålmodigt og konstruktivt, har paven meddelt.

Det forstås, at katolicismen har svaret:

- Denne proces kræver både tålmodighed og beslutninger. Vi ønsker at hjælpe i en ånd af dialog, tilføjer Benedikt XVI.

Den katolske kirke har allerede bistået

det cubanske styre med den kapitalistiske omstillingsproces, der har taget ny fart, efter Raoul Castro afløste sin broder Fidel som statsoverhoved.

Fidel Castro mødte to gange det tidligere katolske overhoved Johannes Paul II, hvis besøg på Cuba i 1998 for alvor signalerede, at Cuba gik samme vej som de revisionistiske lande i Østeuropa. Primært for sine antikommunistiske fortjenester blev Johannes

er på vej mod tilgivelse og den katolske nåde.

Paul II kåret som helgen seks år efter sin død.

Under sit besøg skal Benedikt XVI afholde katolsk messe på revolutionspladsen. Det er en endelig blåstempling af den katolske kirkes legitimitet og autoritet på Cuba. Samtidig er juledag genindført som helligdag.

På sin side vil paven igen-igen kritisere sanktionerne: - Cuba skal åbne sig over for verden, og verden skal åbne sig over for Cuba, meddelte Benedict XVI før besøget. Castro-brødrene og deres pseudosocialistiske, revisionistiske Cuba

Verden ifølge Latuff

David Cameron vil have en Falklandskrig nr. 2

Kommunistisk Politik om pavebesøget i 1998

Pavebesøget bliver forklaret med henvisning til kampen for at få ophævet den økonomiske blokade, og nogle går så vidt som til at tage kirkeoverhovedets kritik af nyliberalismen for pålydende og er villige til at indrullere den katolske kirke i en såkaldt front mod nyliberalismen. Det burde være indlysende, at det er rævens snak for gæssene.

Pavebesøget styrker den katolske kirkes ideologiske, politiske og institutionelle indflydelse ikke bare på Cuba, men i Latinamerika som helhed og også andre steder. Det bidrager til at give legitimitet til dens antisocialistiske og antikommunistiske platform.

Det er svært at forklare som en sejr – for Cuba, eller for de revolutionære og progressive kræfter overhovedet.

Selv under et strategisk tilbageslag er der grænser, der ikke kan overskrides uden katastrofale konsekvenser på kortere eller længere sigt.

Fra 'Hvad skulle paven i Havanna?', 26. januar 1998